

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

63. gadagājums

2020. gada 11. maijs

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

Eiropas Savienības Tiesa

2020/C 161/01	Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i>	1
---------------	---	---

V Atzini

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2020/C 161/02	Lieta C-10/18 P: Tiesas (ceturtā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – <i>Mowi ASA</i> , iepriekš – <i>Marine Harvest ASA</i> /Eiropas Komisija (Apelācija – Konkurence – Uzņēmumu starpā notikušas koncentrācijas kontrole – Regula (EK) Nr. 139/2004 – 4. panta 1. punkts – Koncentrāciju iepriekšējas paziņošanas pienākums – 7. panta 1. punkts – Apturēšanas pienākums – 7. panta 2. punkts – Atbrīvojums – Jēdziens “viena koncentrācija” – 14. panta 2. punkts – Lēmums, ar kuru uzliek naudas sodu par koncentrācijas darījuma īstenošanu pirms tā paziņošanas un atļaušanas – <i>Ne bis in idem</i> princips – Sodu ieskaitīšanas princips – Pārkāpumu kopība)	2
2020/C 161/03	Lieta C-125/18: Tiesas (virspalāta) 2020. gada 3. marta spriedums (<i>Juzgado de Primera Instancia nº 38 de Barcelona</i> (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Marc Gómez del Moral Guasch/Bankia SA</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju tiesību aizsardzība – Direktīva 93/13/EEK – Negodīgi noteikumi patērētāju līgumos – Hipotekārā aizdevuma līgums – Mainīga procentu likme – Atsauces indekss, kas balstīts uz krājbanku hipotekārajiem aizdevumiem – Indekss, kas izriet no normatīvas vai administratīvas tiesību normas – Pārdevēja vai piegādātāja īstenota vienpusēja šāda noteikuma iekļaušana – Valsts tiesas veikta pārskatāmības prasības ievērošanas pārbaude – Noteikuma negodīgā rakstura konstatācijas sekas)	2

2020/C 161/04	<p>Apvienotās lietas C-155/18 un C-158/18 P: Tiesas (ceturtā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – <i>Tulliallan Burlington Ltd</i>/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), <i>Burlington Fashion GmbH</i> (Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Vārdiskais un grafiskais preču zīmes “BURLINGTON” – Vārdisku un grafisku preču zīmju “BURLINGTON” un “BURLINGTON ARCADE” īpašnieka iebildumi – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespēja – Nicas nolīgums – 35. klase – Jēdziens “mazumtirdzniecības pakalpojumi” – 8. panta 4. punkts – Maldinoša izmantošana – 8. panta 5. punkts – Reputācija – Vērtēšanas kritēriji – Preču un pakalpojumu līdzība – Iebildumu noraidījums)</p>	3
2020/C 161/05	<p>Lieta C-183/18: Tiesas (pirmā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums (<i>Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku</i> (Polija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)/Bank BGŻ BNP Paribas S.A.</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Pamatlēmums 2005/214/TI – Juridiskām personām uzliktu naudas sodu atzīšana un izpilde – Pamatlēmuma nepilnīga transponēšana – Valsts tiesību atbilstīgas interpretācijas pienākums – Piemērošanas joma) .</p>	4
2020/C 161/06	<p>Lieta C-211/18: Tiesas (sestā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums (<i>Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)</i> (Portugāle) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Idealmed III – Serviços de Saúde SA/Autoridade Tributária e Aduaneira</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļu uzlikšana – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Direktīva 2006/112/EK – 132. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Atbrīvojumi – Slimnīcas un medicīniskā aprūpe – Slimnīcas – Pakalpojumi, kuri tiek sniegti sociālos apstākļos, kas līdzinās apstākļiem, kurus piemēro publisko tiesību subjektiem – 377. un 391. pants – Atkāpes – Tiesības izvēlēties nodokļa uzlikšanu – Nodokļa noteikšanas saglabāšana – Darbības veikšanas nosacījumu grozījumi)</p>	5
2020/C 161/07	<p>Lieta C-240/18 P: Tiesas (piektā palāta) 2020. gada 27. februāra spriedums – <i>Constantin Film Produktion GmbH</i>/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) (Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 7. panta 1. punkta f) apakšpunkts – Absolūts atteikuma pamats – Preču zīme, kas ir pretrunā vispārpieņemtiem morāles principiem – Vārdiskais apzīmējums “Fack Ju Göhte” – Reģistrācijas pieteikuma noraidīšana)</p>	6
2020/C 161/08	<p>Lieta C-328/18 P: Tiesas (ceturtā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs/<i>Equivalenza Manufactory, SL</i> (Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespēja – Konfliktējošo apzīmējumu līdzības vērtējums – Visaptverošs sajaukšanas iespējas vērtējums – Tirdzniecības apstākļu ņemšana vērā – Fonētiskās līdzības neitralizācija ar vizuālām un konceptuālām atšķirībām – Neitralizācijas nosacījumi)</p>	6
2020/C 161/09	<p>Lieta C-586/18 P: Tiesas (devītā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – <i>Buonotourist Srl</i>/Eiropas Komisija, <i>Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)</i> (Apelācija – Konkurence – Valsts atbalsts – Uzņēmums, kas apkalpo autobusu maršrutu tīklus Kampānijas reģionā (Itālija) – Kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu saistībām, ko Itālijas iestādes samaksājušas, pamatojoties uz Consiglio di Stato (Valsts padome, Itālija) lēmumu – Eiropas Komisijas lēmums, ar kuru valsts atbalsta pasākums atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu ar iekšējo tirgu)</p>	7
2020/C 161/10	<p>Lieta C-587/18 P: Tiesas (devītā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – <i>CSTP Azienda della Mobilità SpA</i>/Eiropas Komisija, <i>Asstra Associazione Trasporti</i> (Apelācija – Konkurence – Valsts atbalsts – Uzņēmums, kas apkalpo autobusu maršrutu tīklus Kampānijas reģionā (Itālija) – Kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu saistībām, ko Itālijas iestādes samaksājušas, pamatojoties uz Consiglio di Stato (Valsts padome, Itālija) lēmumu – Eiropas Komisijas lēmums, ar kuru valsts atbalsta pasākums atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu ar iekšējo tirgu)</p>	7

2020/C 161/11	Lieta C-655/18: Tiesas (astotā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums (<i>Administrativen sad – Varna</i> (Bulgārija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Teritorialna direksia “Severna morska” kam Agentsia Mitnitsi, venant aux droits de la Mitnitsa Varna/“Schenker” EOOD</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Muitas savienība – Regula (ES) Nr. 952/2013 – Izņemšana no muitas uzraudzības – Preču, kurām piemērota procedūra glabāšanai muitas noliktavā, zādzība – 242. pants – Par izņemšanu atbildīgā persona – Muitas noliktavas atļaujas turētājs – Sods par muitas tiesiskā regulējuma pārkāpumu – 42. pants – Pienākums maksāt summu, kas atbilst trūkstošo preču vērtībai – Apvienošana ar finansiālo sankciju – Samērīgums)	8
2020/C 161/12	Lieta C-766/18 P: Tiesas (piektā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums – <i>Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi</i> /Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), <i>M. J. Dairies EOOD</i> (Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Iebildumi – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespēja – Vērtējuma kritēriji – Piemērojamība agrākas kolektīvas preču zīmes gadījumā – Konfliktējošo preču zīmju līdzības un ar šīm preču zīmēm aptverto preču vai pakalpojumu līdzības savstarpējā atkarība)	9
2020/C 161/13	Lieta C-34/19: Tiesas (pirmā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums (<i>Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio</i> (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Telecom Italia SpA/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Telesakaru pakalpojumi – Atvērta telesakaru tīkla ieviešanas īstenošana – Direktīva 97/13/EK – Maksājumi un nodevas, kas piemērojamas individuālām licencēm – Pārejas noteikumi, ar kuriem tiek ieviesta nodeva, kas Direktīvā 97/13/EK nav atļauta – Augstākas instances tiesas sprieduma, kurš uzskatāms par pretēju Savienības tiesībām, res judicata spēks)	9
2020/C 161/14	Lieta C-48/19: Tiesas (sestā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums (<i>Bundesfinanzhof</i> (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>X-GmbH/Finanzamt Z</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma – Direktīva 2006/112/EK – 132. panta 1. punkta c) apakšpunkts – Atbrīvojumi – Medicīniskās aprūpes sniegšana, darbojoties medicīniskās vai paramedicīniskās profesijās – Aprūpe pa telefonu – Medmāsu un medicīnas asistentu sniegta aprūpe)	10
2020/C 161/15	Lieta C-69/19 P: Tiesas (astotā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums – <i>Credito Fondiario SpA</i> /Vienotā noregulējuma valde, Itālijas Republika, Eiropas Komisija (Apelācija – Ekonomikas un monetārā savienība – Banku savienība – Kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršana un noregulējums – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotā noregulējuma valde (VNV) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – Ex ante iemaksas noteikšana par 2016. gadu – Prasība atcelt tiesību aktu – Termins prasības celšanai – Nokavējums – Iebilde par prettiesiskumu – Acīmredzama nepieņemamība)	11
2020/C 161/16	Lieta C-135/19: Tiesas (astotā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums (<i>Oberster Gerichtshof</i> (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Pensionsversicherungsanstalt/CW</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Migrējošu darba ņēmēju sociālais nodrošinājums – Sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinācija – Regula (EK) Nr. 883/2004 – 3. un 11. pants – Jomas, uz kurām attiecas šī regula – Šīs regulas darbības jomā ietilpstoši pabalsti – Kvalifikācija – Slimības pabalsts – Invaliditātes pabalsts – Bezdarbnieka pabalsti – Persona, kura vairs nav apdrošināta dalībvalstī pēc tam, kad šī persona šajā dalībvalstī ir pārtraukusi savu profesionālo darbību un ir pārcēlusies uz citu dalībvalsti – Lūgums piešķirt rehabilitācijas pabalstu iepriekšējā dzīvesvietas un darba dalībvalstī – Atteikums – Piemērojamo tiesību aktu noteikšana)	12
2020/C 161/17	Lieta C-298/19: Tiesas (devītā palāta) 2020. gada 27. februāra spriedums – Eiropas Komisija/Grieķijas Republika (Valsts pienākumu neizpilde – Direktīva 91/676/EEK – Ūdeņu aizsardzība pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskās izcelsmes nitrāti – Tiesas spriedums, ar kuru konstatēta pienākumu neizpilde – Neizpilde – LESD 260. panta 2. punkts – Finansiālas sankcijas – Naudas sods)	12

2020/C 161/18	Lieta C-75/19: Tiesas (devītā palāta) 2019. gada 6. novembra rīkojums (<i>Tribunalul Specializat Mureș</i> (Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 99. pants – Direktīva 93/13/EEK – Patērētāju līgumi – Patēriņa kredīts – Piespiedu izpildes procedūra – Piecpadsmit dienu termiņš no piespiedu izpildes procedūras paziņošanas brīža, lai atsauktos uz noteikuma negodīgo raksturu)	13
2020/C 161/19	Lieta C-376/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 13. maijā iesniedza <i>Rayonen sad Blagoevgrad</i> (Bulgārija) – “MAK TURS” AD/Direktor na Direktsia “Inspektsia po truda”, Blagoevgrad	14
2020/C 161/20	Lieta C-571/19 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 23. maija spriedumu lietā T-107/17 <i>Frank Steinhoff</i> u.c./Eiropas Centrālā banka 2019. gada 24. jūlijā iesniedza <i>EMB Consulting SE</i>	14
2020/C 161/21	Lieta C-670/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 10. septembrī iesniedza <i>Finanzgericht Baden-Württemberg</i> (Vācija) – <i>Gardinia Home Décor GmbH/Hauptzollamt Ulm</i>	14
2020/C 161/22	Lieta C-835/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. novembrī iesniedza <i>Consiglio di Stato</i> (Itālija) – <i>Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A./Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di bacino del Po</i>	15
2020/C 161/23	Lieta C-886/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 3. decembrī <i>Pink Lady America LLC</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 24. septembra spriedumu lietā T-112/18 <i>Pink Lady America/CPVO</i>	16
2020/C 161/24	Lieta C-892/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 29. novembrī <i>Camelia Manéa</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2019. gada 12. septembra spriedumu lietā T-225/18 <i>Manéa/Eiropas Savienības iestāžu Tulkošanas centrs</i>	16
2020/C 161/25	Lieta C-902/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 10. decembrī <i>Esim Chemicals GmbH</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 9. oktobra spriedumu lietā T-713/18 <i>Esim Chemicals/EUIPO</i>	17
2020/C 161/26	Lieta C-920/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 16. decembrī iesniedza <i>Landesverwaltungsgericht Steiermark</i> (Austrija) – <i>Fluctus s.r.o. u.c.</i>	17
2020/C 161/27	Lieta C-924/19 PPU: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. decembrī iesniedza <i>Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság</i> (Ungārija) – FMS un FNZ/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság un Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság	18
2020/C 161/28	Lieta C-925/19 PPU: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. decembrī iesniedza <i>Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság</i> (Ungārija) – SA un SA juniors/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság un Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság	20
2020/C 161/29	Lieta C-932/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 20. decembrī iesniedza <i>Győri Ítéltábla</i> (Ungārija) – JZ/OTP Jelzálogbank Zrt. un citi	22

2020/C 161/30	Lieta C-10/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. janvārī iesniedza <i>Amtsgericht Düsseldorf</i> (Vācija) – <i>Flightright GmbH/Eurowings GmbH</i>	23
2020/C 161/31	Lieta C-17/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 14. janvārī iesniedza <i>Tribunale amministrativo Regionale per la Puglia</i> (Itālija) – <i>MC/ U.T.G. – Prefettura di Foggia</i>	24
2020/C 161/32	Lieta C-18/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 16. janvārī iesniedza <i>Verwaltungsgerichtshof</i> (Austrija) – <i>XY</i>	24
2020/C 161/33	Lieta C-30/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 22. janvārī iesniedza <i>Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid</i> (Spānija) – <i>RH/AB Volvo u.c.</i>	25
2020/C 161/34	Lieta C-31/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 22. janvārī iesniedza <i>Audiencia Provincial de Alicante</i> (Spānija) – <i>Bankia S.A./SI</i>	25
2020/C 161/35	Lieta C-32/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 22. janvārī iesniedza <i>Corte di appello di Napoli</i> (Itālija) – <i>TJ/Balga Srl</i>	26
2020/C 161/36	Lieta C-33/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 23. janvārī iesniedza <i>Landgericht Ravensburg</i> (Vācija) – <i>UK/Volkswagen Bank GmbH</i>	27
2020/C 161/37	Lieta C-40/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. janvārī iesniedza <i>Consiglio di Stato</i> (Itālija) – <i>AQ, BO, CP/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca</i> – <i>MIUR, Università degli studi di Perugia</i>	28
2020/C 161/38	Lieta C-44/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. janvārī iesniedza <i>Consiglio di Stato</i> (Itālija) – <i>Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)/PC, RE</i>	29
2020/C 161/39	Lieta C-47/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 28. janvārī iesniedza <i>Bundesverwaltungsgericht</i> (Vācija) – <i>F./Stadt Karlsruhe</i>	30
2020/C 161/40	Lieta C-53/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 3. februārī iesniedza <i>Bundesgerichtshof</i> (Vācija) – <i>Hengstenberg GmbH & Co. KG/Spreewaldverein e.V.</i>	31
2020/C 161/41	Lieta C-60/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 5. februārī iesniedza Administratīvā apgabaltiesa (Latvija) – <i>VAS "Latvijas dzelzceļš"/Valsts dzelzceļa administrācija</i>	31
2020/C 161/42	Lieta C-67/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. februārī iesniedza <i>Cour du travail de Liège</i> (Beļģija) – <i>Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)/M</i>	32
2020/C 161/43	Lieta C-68/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. februārī iesniedza <i>Cour du travail de Liège</i> (Beļģija) – <i>Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)/C</i>	33
2020/C 161/44	Lieta C-69/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. februārī iesniedza <i>Cour du travail de Liège</i> (Beļģija) – <i>Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)/C</i>	33

2020/C 161/45	Lieta C-76/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 12. februārī iesniedza <i>Administrativen sad Varna</i> (Bulgārija) – “ <i>BalevBio</i> ” EOOD/Teritorialna Direksia Severna Morska, Agentsia “ <i>Mitnitsi</i> ”	34
2020/C 161/46	Lieta C-84/20 P: Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 14. februārī <i>Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2019. gada 11. decembra rīkojumu lietā T-547/19 <i>Sarantis Sarantos</i> /Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija	35
2020/C 161/47	Lieta C-88/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 20. februārī iesniedza <i>tribunal correctionnel de Bordeaux</i> (Francija) – <i>Procureur de la République/ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ</i>	36
2020/C 161/48	Lieta C-90/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 24. februārī iesniedza <i>Højesteret</i> (Dānija) – <i>Apcoa Parking Danmark A/S/Skatteministeriet</i>	37
2020/C 161/49	Lieta C-104/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. februārī iesniedza <i>Tribunal du travail de Nivelles</i> (Beļģija) – <i>SD/Habitations sociales du Roman Pais SCRL, TE</i> , kurš rīkojas kā <i>Régie des Quartiers de Tubize ASBL</i> maksātnešpējas procesa administrators	37
2020/C 161/50	Lieta C-106/20 P: Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 25. februārī Grieķijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 19. decembra spriedumu lietā T-14/18 Grieķijas Republika/Eiropas Komisija	38
2020/C 161/51	Lieta C-107/20 P: Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 26. februārī Grieķijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2019. gada 19. decembra spriedumu lietā T-295/18 Grieķijas Republika/Eiropas Komisija	39
2020/C 161/52	Lieta C-109/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. februārī iesniedza <i>Högsta domstolen</i> (Zviedrija) – <i>Polijas Republika/PL Holdings Sàrl</i>	40
2020/C 161/53	Lieta C-112/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 28. februārī iesniedza <i>Conseil d'État</i> (Beļģija) – <i>M.A./État belge</i>	40
2020/C 161/54	Lieta C-117/20: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 3. martā iesniedza <i>Cour d'appel de Bruxelles</i> (Beļģija) – <i>bpost SA/Autorité belge de la concurrence</i>	41
Vispārējā tiesa		
2020/C 161/55	Lieta T-92/20: Prasība, kas celta 2020. gada 14. februārī – <i>Fryč</i> /Komisija	42
2020/C 161/56	Lieta T-123/20: Prasība, kas celta 2020. gada 20. februārī – <i>Sciessent</i> /Komisija	44
2020/C 161/57	Lieta T-131/20: Prasība, kas celta 2020. gada 27. februārī – <i>IR</i> /Komisija	45
2020/C 161/58	Lieta T-132/20: Prasība, kas celta 2020. gada 28. februārī – <i>NEC Oncoimmunity/EASME</i>	46
2020/C 161/59	Lieta T-134/20: Prasība, kas celta 2020. gada 27. februārī – <i>Huhtamaki</i> /Komisija	47
2020/C 161/60	Lieta T-135/20: Prasība, kas celta 2020. gada 28. februārī – <i>Vulkano Research and Development/EUIPO – Ega</i> (“ <i>EGA Master</i> ”)	48

2020/C 161/61	Lieta T-136/20: Prasība, kas celta 2020. gada 2. martā – <i>Ardex/EUIPO – Chen</i> (“ArtiX PAINTS”)	49
2020/C 161/62	Lieta T-139/20: Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – <i>Applia/Komisija</i>	49
2020/C 161/63	Lieta T-140/20: Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – <i>Applia/Komisija</i>	50
2020/C 161/64	Lieta T-141/20: Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – <i>Applia/Komisija</i>	51
2020/C 161/65	Lieta T-142/20: Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – <i>Applia/Komisija</i>	52
2020/C 161/66	Lieta T-144/20: Prasība, kas celta 2020. gada 5. martā – <i>Guangxi Xin Fu Yuan/Komisija</i>	53

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*

(2020/C 161/01)

Jaunākā publikācija

OV C 137, 27.4.2020.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 129, 20.4.2020.

OV C 114, 6.4.2020.

OV C 103, 30.3.2020.

OV C 95, 23.3.2020.

OV C 87, 16.3.2020.

OV C 77, 9.3.2020.

Šie teksti pieejami

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Tiesas (ceturtā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – Mowi ASA, iepriekš – Marine Harvest ASA/Eiropas Komisija

(Lieta C-10/18 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Konkurence – Uzņēmumu starpā notikušas koncentrācijas kontrole – Regula (EK) Nr. 139/2004 – 4. panta 1. punkts – Koncentrāciju iepriekšējās paziņošanas pienākums – 7. panta 1. punkts – Apturēšanas pienākums – 7. panta 2. punkts – Atbrīvojums – Jēdziens “viena koncentrācija” – 14. panta 2. punkts – Lēmums, ar kuru uzliek naudas sodu par koncentrācijas darījuma īstenošanu pirms tā paziņošanas un atļaušanas – Ne bis in idem princips – Sodu ieskaitīšanas princips – Pārkāpumu kopība)

(2020/C 161/02)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Mowi ASA, iepriekš – Marine Harvest ASA (pārstāvis: R. Subiotto, QC)

Otra lietas dalībnice: Eiropas Komisija (pārstāvji: M. Farley un F. Jimeno Fernández)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) Mowi ASA atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 142, 23.4.2018.

Tiesas (virspalāta) 2020. gada 3. marta spriedums (Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Marc Gómez del Moral Guasch/Bankia SA

(Lieta C-125/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju tiesību aizsardzība – Direktīva 93/13/EEK – Negodīgi noteikumi patērētāju līgumos – Hipotekārā aizdevuma līgums – Mainīga procentu likme – Atsauces indekss, kas balstīts uz krājbanku hipotekārajiem aizdevumiem – Indekss, kas izriet no normatīvas vai administratīvas tiesību normas – Pārdevēja vai piegādātāja īstenota vienpusēja šāda noteikuma iekļaušana – Valsts tiesas veikta pārskatāmības prasības ievērošanas pārbaude – Noteikuma negodīgā rakstura konstatācijas sekas)

(2020/C 161/03)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Marc Gómez del Moral Guasch*

Atbildētāja: *Bankia SA*

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Direktīvas 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 1. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs direktīvas piemērošanas jomā ietilpst patērētāja un pārdevēja vai piegādātāja noslēgta hipotekārā aizdevuma līguma noteikums, kurā ir paredzēts, ka aizdevumam piemērojamā procentu likme ir balstīta uz vienu no oficiālajiem atsaucē indeksiem, kas ir paredzēti valsts tiesiskajā regulējumā un ko kredītiestādes var piemērot hipotekāriem aizdevumiem, ja šajā tiesiskajā regulējumā nav paredzēta ne šī indeksa obligāta piemērošana neatkarīgi no līgumslēdzēju pušu izvēles, ne tā papildu piemērošana gadījumā, ja nav atšķirīgas vienošanās starp šīm pašām pusēm.
- 2) Direktīva 93/13, it īpaši tās 4. panta 2. punkts un 8. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesai ir pienākums pārbaudīt līguma noteikuma, kas attiecas uz līguma galveno priekšmetu, vienkāršo un skaidri formulēto raksturu, neatkarīgi no šīs direktīvas 4. panta 2. punkta transpozīcijas šīs dalībvalsts tiesību sistēmā.
- 3) Direktīva 93/13, it īpaši tās 4. panta 2. punkts un 5. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izpildītu prasību par tāda līguma noteikuma pārskatāmību, kurā hipotekārā aizdevuma līguma ietvaros ir noteikta mainīga procentu likme, šim noteikumam ir jābūt ne vien saprotamam no formālā un gramatiskā viedokļa, bet tam arī ir jāļauj vidusmēra patērētājam, kas ir samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs, saprast šīs likmes aprēķina metodes konkrēto darbību un tādējādi, pamatojoties uz precīziem un saprotamiem kritērijiem, novērtēt iespējami būtisko šāda noteikuma ekonomisko ietekmi uz tā finanšu saistībām. Elementi, kam ir īpaša nozīme vērtējumā, kurš valsts tiesai ir jāveic šajā ziņā, ir, pirmkārt, apstākļi, ka galvenie elementi, kas attiecas uz šīs likmes aprēķinu, ir viegli pieejami ikvienam, kurš vēlas noslēgt hipotekārā aizdevuma līgumu, minētās likmes aprēķina metodes publikācijas dēļ, kā arī, otrkārt, informācijas sniegšana par tā indeksa izmaiņām pagātnē, uz kuru pamatojoties tiek aprēķināta šī pati likme.
- 4) Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj, ka tāda līguma negodīga noteikuma spēkā neesamības gadījumā, kurā ir noteikts atsaucē indekss aizdevuma mainīgo procentu aprēķināšanai, valsts tiesa šo indeksu aizstāj ar likumā noteikto indeksu, kas ir piemērojams tad, ja nav līguma pušu pretējas vienošanās, ja attiecīgais hipotekārā aizdevuma līgums nevarētu pastāvēt minētā negodīgā noteikuma atcelšanas gadījumā un ja šī līguma atcelšana kopumā patērētājam radītu īpaši nelabvēlīgas sekas.

(¹) OV C 152, 30.4.2018.

Tiesas (ceturtā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – Tulliallan Burlington Ltd/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), Burlington Fashion GmbH

(Apvienotās lietas C-155/18 un C-158/18 P) (¹)

(Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Vārdiskas un grafiskas preču zīmes “BURLINGTON” – Vārdisku un grafisku preču zīmju “BURLINGTON” un “BURLINGTON ARCADE” īpašnieka iebildumi – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespēja – Nicas nolīgums – 35. klase – Jēdziens “mazumtirdzniecības pakalpojumi” – 8. panta 4. punkts – Maldinoša izmantošana – 8. panta 5. punkts – Reputācija – Vērtēšanas kritēriji – Preču un pakalpojumu līdzība – Iebildumu noraidījums)

(2020/C 161/04)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Tulliallan Burlington Ltd* (pārstāvis: *A. Norris, Barrister*)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) (pārstāvji: M. Fischer un D. Botis), Burlington Fashion GmbH (pārstāve: A. Parr, Rechtsanwältin)

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 6. decembra spriedumu Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (“Burlington”) (T-120/16, EU:T:2017:873), 2017. gada 6. decembra spriedumu Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (“BURLINGTON THE ORIGINAL”) (T-121/16, nav publicēts, EU:T:2017:872), 2017. gada 6. decembra spriedumu Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (“Burlington”) (T-122/16, nav publicēts, EU:T:2017:871) un 2017. gada 6. decembra spriedumu Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (“BURLINGTON”) (T-123/16, nav publicēts, EU:T:2017:870).
- 2) Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 11. janvāra lēmumus lietās R 94/2014-4, R 2501/2013-4, R 2409/2013-4 un R 1635/2013-4 attiecībā uz četriem iebildumu procesiem starp Tulliallan Burlington Ltd un Burlington Fashion GmbH.
- 3) Burlington Fashion GmbH un Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī vienādās daļās atlīdzina Tulliallan Burlington Ltd tiesāšanās izdevumus gan saistībā ar tiesvedībām pirmajā instancē lietās no T-120/16 līdz T-123/16, gan saistībā ar apelācijas tiesvedībām.

(¹) OV C 240, 9.7.2018.

Tiesas (pirmā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums (Sąd Rejonowy Gdańsk–Południe w Gdańsku (Polija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Centraal Justitieleel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)/Bank BGŻ BNP Paribas S.A.

(Lieta C-183/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Pamatlēmums 2005/214/TI – Juridiskām personām uzliktu naudas sodu atzīšana un izpilde – Pamatlēmuma nepilnīga transponēšana – Valsts tiesību atbilstīgas interpretācijas pienākums – Piemērošanas joma)

(2020/C 161/05)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Rejonowy Gdańsk–Południe w Gdańsku

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Centraal Justitieleel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)*

Atbildētāja: *Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku*

Piedaloties: *Prokuratura Rejonowa Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku*

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Pamatlēmuma 2005/214/TI (2005. gada 24. februāris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz finansiālām sankcijām, kas grozīts ar Padomes Pamatlēmumu 2009/299/TI (2009. gada 26. februāris), 1. panta a) punktā un 9. panta 3. punktā minētais “juridiskās personas” jēdziens ir jāinterpretē no tās valsts tiesību viedokļa, kura ir izdevusi lēmumu, ar ko ir uzlikta finansiāla sankcija.

- 2) Pamatlēmums 2005/214, kas grozīts ar Pamatlēmumu 2009/299, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalsts tiesai nav likts atstāt bez piemērošanas valsts tiesību normu, kura nav saderīga ar Pamatlēmuma 2005/214, kas grozīts ar Pamatlēmumu 2009/299, 9. panta 3. punktu, jo šai tiesību normai nav tiešas iedarbības. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāveic savu valsts tiesību cik vien iespējams atbilstīga interpretācija, lai nodrošinātu rezultātu, kurš ir saderīgs ar Pamatlēmuma 2005/214, kas grozīts ar Pamatlēmumu 2009/299, mērķi.

(¹) OV C 221, 25.6.2018.

Tiesas (sestā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums (Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugāle) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Idealmed III – Serviços de Saúde SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Lieta C-211/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļu uzlikšana – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Direktīva 2006/112/EK – 132. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Atbrīvojumi – Slimnīcas un medicīniskā aprūpe – Slimnīcas – Pakalpojumi, kuri tiek sniegti sociālos apstākļos, kas līdzinās apstākļiem, kurus piemēro publisko tiesību subjektiem – 377. un 391. pants – Atkāpes – Tiesības izvēlēties nodokļa uzlikšanu – Nodokļa noteikšanas saglabāšana – Darbības veikšanas nosacījumu grozījumi)

(2020/C 161/06)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Pamatlietas puses

Prasītāja: Idealmed III – Serviços de Saúde SA

Atbildētāja: Autoridade Tributária e Aduaneira

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts kompetentās iestādes, lai noteiktu, vai privātās slimnīcas sniegtie aprūpes pakalpojumi, kam ir vispārējo interešu raksturs un kas tiek sniegti apstākļos, kuri sociāli līdzinās tiem, kas attiecas uz publisko tiesību subjektiem šīs pašas tiesību normas izpratnē, var ņemt vērā to, ka šie pakalpojumi tiek sniegti atbilstoši ar šīs dalībvalsts valsts iestādēm noslēgtiem līgumiem par šajos līgumos noteiktām cenām un tātad izmaksas daļēji uzņemas minētās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma iestādes.
- 2) Direktīvas 2006/112 391. pants, skatīts kopā ar tās 377. pantu un tiesiskās palāvēības, tiesiskās drošības, kā arī nodokļu neitralitātes principiem, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neliedz atbrīvot no PVN tādas privātas slimnīcas sniegtus aprūpes pakalpojumus, uz kuriem šīs direktīvas 132. panta 1. punkta b) apakšpunkts attiecas tāpēc, ka šo darbību veikšanas nosacījumi ir grozīti pēc tam, kad tā ir izvēlējusies attiecīgās dalībvalsts tiesiskajā regulējumā paredzēto nodokļu režīmu, kurā ir paredzēts pienākums visiem nodokļu maksātājiem, kas izdara šo izvēli, palikt pakļautiem šim režīmam līdz noteiktam termiņam, ja šis termiņš nav vēl iestājies.

(¹) OV C 240, 9.7.2018.

Tiesas (piektā palāta) 2020. gada 27. februāra spriedums – Constantin Film Produktion GmbH/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

(Lieta C-240/18 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 7. panta 1. punkta f) apakšpunkts – Absolūts atteikuma pamats – Preču zīme, kas ir pretrunā vispārpieņemtiem morāles principiem – Vārdisks apzīmējums “Fack Ju Göhte” – Reģistrācijas pieteikuma noraidīšana)

(2020/C 161/07)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Constantin Film Produktion GmbH (pārstāvji: E. Saarmann un P. Baronikians, Rechtsanwälte)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) (pārstāvis: D. Hanf)

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 24. janvāra spriedumu lietā Constantin Film Produktion/EUIPO (“Fack Ju Göhte”) (T-69/17, nav publicēts, EU:T:2018:27).
- 2) Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja Apelācijas piektās padomes 2016. gada 1. decembra lēmumu lietā R 2205/2015-5 attiecībā uz pieteikumu par Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “Fack Ju Göhte” kā Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju.
- 3) Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs sedz savus, kā arī atlīdzina Constantin Film Produktion GmbH tiesāšanās izdevumus lietā T-69/17, kas radušies gan pirmajā instancē, gan apelācijas tiesvedībā.

⁽¹⁾ OV C 249, 16.7.2018.

Tiesas (ceturrtā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs/Equivalenza Manufactory, SL

(Lieta C-328/18 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespēja – Konfliktējošo apzīmējumu līdzības vērtējums – Visaptverošs sajaukšanas iespējas vērtējums – Tirdzniecības apstākļu ņemšana vērā – Fonētiskās līdzības neitralizācija ar vizuālām un konceptuālām atšķirībām – Neitralizācijas nosacījumi)

(2020/C 161/08)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) (pārstāvis: J. F. Crespo Carrillo)

Otra lietas dalībniece: Equivalenza Manufactory, SL (pārstāvji: G. Macías Bonilla, G. Marín Raigal un E. Armero Lavie, abogados)

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 7. marta spriedumu Equivalenza Manufactory/EUIPO – ITM Entreprises (“BLACK LABEL BY EQUIVALENZA”) (T-6/17, nav publicēts, EU:T:2018:119).

- 2) Noraidīt Equivalenza Manufactory SL Eiropas Savienības Vispārējā tiesā celto prasību atcelt tiesību aktu lietā T-6/17.
- 3) Equivalenza Manufactory SL sedz pati savus tiesāšanās izdevumus gan tiesvedībā pirmajā instancē lietā T-6/17, gan apelācijas tiesvedībā, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) tiesāšanās izdevumus minētajās tiesvedībās.

(¹) OV C 341, 24.9.2018.

Tiesas (devītā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – Buonotourist Srl/Eiropas Komisija, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

(Lieta C-586/18 P) (¹)

(Apelācija – Konkurence – Valsts atbalsts – Uzņēmums, kas apkalpo autobusu maršrutu tīklus Kampānijas reģionā (Itālija) – Kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu saistībām, ko Itālijas iestādes samaksājušas, pamatojoties uz Consiglio di Stato (Valsts padome, Itālija) lēmumu – Eiropas Komisijas lēmums, ar kuru valsts atbalsta pasākums atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu ar iekšējo tirgu)

(2020/C 161/09)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Buonotourist Srl (pārstāvji: M. D'Alberti un L. Visone, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija (pārstāvji: G. Conte, P.-J. Loewenthal un L. Armati), Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV) (pārstāvis: M. Malena, advokāts)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) Buonotourist Srl atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 399, 5.11.2018.

Tiesas (devītā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums – CSTP Azienda della Mobilità SpA/Eiropas Komisija, Asstra Associazione Trasporti

(Lieta C-587/18 P) (¹)

(Apelācija – Konkurence – Valsts atbalsts – Uzņēmums, kas apkalpo autobusu maršrutu tīklus Kampānijas reģionā (Itālija) – Kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu saistībām, ko Itālijas iestādes samaksājušas, pamatojoties uz Consiglio di Stato (Valsts padome, Itālija) lēmumu – Eiropas Komisijas lēmums, ar kuru valsts atbalsta pasākums atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu ar iekšējo tirgu)

(2020/C 161/10)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: CSTP Azienda della Mobilità SpA (pārstāvji: G. Capo un L. Visone, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija (pārstāvji: G. Conte, P. J. Loewenthal un L. Armati), Asstra Associazione Trasporti (pārstāvis: M. Malena, advokāts)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) CSTP Azienda della Mobilità SpA atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 399, 5.11.2018.

Tiesas (astotā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums (*Administrativen sad – Varna* (Bulgārija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Teritorialna direksia “Severna morska” kam Agentsia Mitnitsi, venant aux droits de la Mitnitsa Varna/“Schenker” EOOD*

(Lieta C-655/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Muitas savienība – Regula (ES) Nr. 952/2013 – Izņemšana no muitas uzraudzības – Preču, kurām piemērota procedūra glabāšanai muitas noliktavā, zādzība – 242. pants – Par izņemšanu atbildīgā persona – Muitas noliktavas atļaujas turētājs – Sods par muitas tiesiskā regulējuma pārkāpumu – 42. pants – Pienākums maksāt summu, kas atbilst trūkstošo preču vērtībai – Apvienošana ar finansiālo sankciju – Samērīgums)

(2020/C 161/11)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad – Varna

Pamatlietas puses

Prasītāja: Teritorialna direksia “Severna morska” kam Agentsia Mitnitsi, Mitnitsa Varna tiesību pārņēmēja

Atbildētājs: “Schenker” EOOD

Piedaloties: Okrazhna prokuratura – Varna

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tai nav pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tādu preču zādzības gadījumā, kam piemērota muitas noliktavas procedūra, muitas noliktavas atļaujas turētājam tiek piemērota atbilstoša finansiāla sankcija par muitas tiesiskā regulējuma pārkāpumu.
- 2) Regulas Nr. 952/2013 42. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru preču, kam piemērota muitas noliktavas procedūra, izņemšanas no muitas uzraudzības gadījumā muitas noliktavas atļaujas turētājam papildus finansiālai sankcijai ir jāsamaksā šo preču vērtībai atbilstoša summa.

(¹) OV C 4, 7.1.2019.

**Tiesas (piektā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums – *Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi*/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO),
*M. J. Dairies EOOD***

(Lieta C-766/18 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Iebildumi – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespēja – Vērtējuma kritēriji – Piemērojamība agrākas kolektīvas preču zīmes gadījumā – Konfliktējošo preču zīmju līdzības un ar šīm preču zīmēm aptverto preču vai pakalpojumu līdzības savstarpējā atkarība)

(2020/C 161/12)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi* (pārstāvji: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister, V. Marsland, solicitor, un K. K. Kleanthous)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) (pārstāvis: D. Gája), *M. J. Dairies EOOD* (pārstāvji: D. Dimitrova un I. Pakidanska, advokātes)

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 25. septembra spriedumu *Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi*/EUIPO – *M. J. Dairies* (“BBQLOUMI”) (T-328/17, nav publicēts, EU:T:2018:594).
- 2) Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.
- 3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

⁽¹⁾ OV C 82, 4.3.2019.

Tiesas (pirmā palāta) 2020. gada 4. marta spriedums (*Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Telecom Italia SpA*/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Lieta C-34/19) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Telesakaru pakalpojumi – Atvērta telesakaru tīkla ieviešanas īstenošana – Direktīva 97/13/EK – Maksājumi un nodevas, kas piemērojamas individuālām licencēm – Pārejas noteikumi, ar kuriem tiek ieviesta nodeva, kas Direktīvā 97/13/EK nav atļauta – Augstākas instances tiesas sprieduma, kurš uzskatāms par pretēju Savienības tiesībām, res judicata spēks)

(2020/C 161/13)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Telecom Italia SpA*

Atbildētājas: *Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze*

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/13/EK (1997. gada 10. aprīlis) par vispārējo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu telesakaru pakalpojumu jomā 22. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, ar kuru attiecībā uz 1998. gadu telesakaru uzņēmumam, kas ir šīs direktīvas spēkā stāšanās dienā pastāvošas atļaujas turētājs, tiek pagarināts uzliktais pienākums maksāt nodevu, kas aprēķināta atbilstoši apgrozījumam, nevis tikai administratīvajiem izdevumiem, kas saistīti ar vispārējo atļauju un individuālo licenču sistēmas noteikšanu, pārvaldību, kontroli un īstenošanu.
- 2) Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tās neuzliek valsts tiesai pienākumu nepiemērot valsts procesuālās normas, kas tiesas nolēmumam piešķir *res judicata* spēku, pat ja tas ļautu novērst Savienības tiesību normas pārkāpumu, bet tas neliedz ieinteresētajām personām iespēju prasīt valsts atbildību, lai tādējādi panāktu savu Savienības tiesībās atzīto tiesību aizsardzību.

⁽¹⁾ OV C 182, 27.5.2019.

Tiesas (sestā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums (*Bundesfinanzhof* (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *X-GmbH/Finanzamt Z*

(Lieta C-48/19) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma – Direktīva 2006/112/EK – 132. panta 1. punkta c) apakšpunkts – Atbrīvojumi – Medicīniskās aprūpes sniegšana, darbojoties medicīniskās vai paramedicīniskās profesijās – Aprūpe pa telefonu – Medmāsu un medicīnas asistentu sniegta aprūpe)

(2020/C 161/14)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzhof

Pamatlietas puses

Prasītāja: *X-GmbH*

Atbildētāja: *Finanzamt Z*

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pa telefonu sniegtiem pakalpojumiem, kas ietver padomu sniegšanu attiecībā uz veselību un slimībām, var būt piemērojams šajā tiesību normā paredzētais atbrīvojums, ar nosacījumu, ka tiem ir terapeitisks mērķis, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

- 2) Direktīvas 2006/112 132. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav noteikts, ka tādēļ, ka medicīniskās aprūpes pakalpojumi tiek sniegti pa telefonu, medmāsām un medicīnas asistentiem, kas sniedz šos pakalpojumus, būtu izvirzāma papildu profesionālās kvalifikācijas prasība, lai minētajiem pakalpojumiem varētu piemērot šajā tiesību normā paredzēto atbrīvojumu no nodokļa, ar nosacījumu, ka var uzskatīt, ka šiem pakalpojumiem ir tāds pats kvalitātes līmenis kā pakalpojumiem, kurus, izmantojot šos pašus līdzekļus, sniedz citi pakalpojumu sniedzēji, un tas ir jānoskaidro iesniedzējtiesai.

(¹) OV C 148, 29.4.2019.

Tiesas (astotā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums – *Credito Fondiario SpA*/Vienotā noregulējuma valde, Itālijas Republika, Eiropas Komisija

(Lieta C-69/19 P) (¹)

(Apelācija – Ekonomikas un monetārā savienība – Banku savienība – Kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošana un noregulējums – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotā noregulējuma valde (VNV) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – Ex ante iemaksas noteikšana par 2016. gadu – Prasība atcelt tiesību aktu – Terminš prasības celšanai – Nokavējums – Iebilde par prettiesiskumu – Acīmredzama nepieņemamība)

(2020/C 161/15)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Credito Fondiario SpA* (pārstāvji: sākotnēji F. Sciaudone, S. Frazzani, A. Neri un F. Iacovone, avvocati, vēlāk – F. Sciaudone, A. Neri un F. Iacovone, avvocati)

Pārējie lietas dalībnieki: Vienotā noregulējuma valde (pārstāvji: H. Ehlers, pārstāve, kurai palīdz S. Ianc, B. Meyring, T. Klupsch un S. Schelo, Rechtsanwältin, kā arī M. Caccialanza un A. Villani, avvocati), Itālijas Republika (pārstāvji: G. Palmieri, pārstāve, kurai palīdz P. Gentili, avvocato dello Stato), Eiropas Komisija (pārstāvji: V. Di Bucci un K.-P. Wojcik, kā arī A. Steiblytė)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) Orders *Credito Fondiario SpA* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Vienotās noregulējuma valdes tiesāšanās izdevumus.
- 3) Itālijas Republika un Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

(¹) OV C 103, 18.3.2019.

Tiesas (astotā palāta) 2020. gada 5. marta spriedums (*Oberster Gerichtshof* (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Pensionsversicherungsanstalt/CW*

(Lieta C-135/19) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Migrējošu darba ņēmēju sociālais nodrošinājums – Sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinācija – Regula (EK) Nr. 883/2004 – 3. un 11. pants – Jomas, uz kurām attiecas šī regula – Šīs regulas darbības jomā ietilpstoši pabalsti – Kvalifikācija – Slimības pabalsts – Invaliditātes pabalsts – Bezdarbnieka pabalsti – Persona, kura vairs nav apdrošināta dalībvalstī pēc tam, kad šī persona šajā dalībvalstī ir pārtraukusi savu profesionālo darbību un ir pārcēlusies uz citu dalībvalsti – Lūgums piešķirt rehabilitācijas pabalstu iepriekšējā dzīvesvietas un darba dalībvalstī – Atteikums – Piemērojamo tiesību aktu noteikšana)

(2020/C 161/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītājs *Pensionsversicherungsanstalt*

Atbildētājs: *CW*

Rezolutīvā daļa

- 1) Tāds pabalsts kā pamatlietā aplūkotais rehabilitācijas pabalsts ir uzskatāms par slimības pabalstu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 465/2012 (2012. gada 22. maijs), 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 2) Regula Nr. 883/2004, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 465/2012, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek aizliegta tāda situācija, kurā personai – kura vairs nav apdrošināta savas izcelsmes dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmā pēc tam, kad šī persona šajā dalībvalstī ir pārtraukusi savu profesionālo darbību un ir pārcēlusies uz citu dalībvalsti, kurā tā ir strādājusi un ieguvusi savu apdrošināšanas stāža lielāko daļu, – izcelsmes valsts kompetentā iestāde ir atteikusi piešķirt tādu pabalstu kā pamatlietā aplūkotais rehabilitācijas pabalsts, jo uz šo personu attiecas nevis minētās izcelsmes dalībvalsts, bet šīs personas dzīvesvietas dalībvalsts tiesību akti.

⁽¹⁾ OV C 172, 20.5.2019.

Tiesas (devītā palāta) 2020. gada 27. februāra spriedums – Eiropas Komisija/Grieķijas Republika

(Lieta C-298/19) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde – Direktīva 91/676/EEK – Ūdeņu aizsardzība pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti – Tiesas spriedums, ar kuru konstatēta pienākumu neizpilde – Neizpilde – LESD 260. panta 2. punkts – Finansiālas sankcijas – Naudas sods)

(2020/C 161/17)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: M. Konstantinidis un E. Manhaeve)

Atbildētāja: Grieķijas Republika (pārstāvis: E. Skandalou)

Rezolutīvā daļa

- 1) Līdz dienai, kad beidzās Eiropas Komisijas nosūtītajā brīdinājuma vēstulē noteiktais termiņš, proti, līdz 2017. gada 5. decembrim, neveikdama pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu 2015. gada 23. aprīļa spriedumu Komisija/Grieķija (C-149/14, nav publicēts, EU:C:2015:264), Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir noteikti saskaņā ar LESD 260. panta 1. punktu.
- 2) Grieķijas Republika maksā Eiropas Komisijai naudas sodu 3 500 000 EUR apmērā, ieskaitot to Komisijas norādītajā kontā.
- 3) Grieķijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 213, 24.6.2019.

Tiesas (devītā palāta) 2019. gada 6. novembra rīkojums (Tribunalul Specializat Mureş (Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti, Secapital Sàrl

(Lieta C-75/19) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 99. pants – Direktīva 93/13/EEK – Patērētāju līgumi – Patēriņa kredīts – Piespiedu izpildes procedūra – Piecpadsmit dienu termiņš no piespiedu izpildes procedūras paziņošanas brīža, lai atsauktos uz noteikuma negodīgo raksturu)

(2020/C 161/18)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunalul Specializat Mureş

Pamatlietas puses

Prasītāja: MF

Atbildētājas: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti, Secapital Sàrl

Rezolutīvā daļa

Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesību normu, saskaņā ar kuru patērētājam, kurš ir noslēdzis aizdevuma līgumu ar kredītiestādi un attiecībā uz kuru šis profesionālis [kredītiestāde] ir uzsācis piespiedu izpildes procedūru, tiek liegts, beidzoties piecpadsmit dienu termiņam, skaitot no pirmā šīs procedūras akta paziņošanas dienas, atsaukties uz negodīgu noteikumu esamību, lai iebilstu pret minēto procedūru, un pat tad, ja šis patērētājs, piemērojot valsts tiesības, var celt tiesā prasību par negodīgu noteikumu konstatēšanu, uz kuru neattiecas nekādi laika ierobežojumi, taču šis tiesvedības iznākums neietekmē piespiedu izpildes procedūras iznākumu, kuru var uzsākt pret patērētāju, pirms tiek pieņemts lēmums par prasību konstatēt negodīgu noteikumu esamību.

⁽¹⁾ OV C 164, 13.5.2019.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 13. maijā iesniedza *Rayonen sad Blagoevgrad* (Bulgārija) – “MAK TURS” AD/Direktor na Direksia “Inspektia po truda”, Blagoevgrad

(Lieta C-376/19)

(2020/C 161/19)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Rayonen sad Blagoevgrad

Pamatlietas puses

Prasītāja: “MAK TURS” AD

Atbildētājs: Direktor na Direksia “Inspektia po truda”, Blagoevgrad

Tiesa (sestā palāta) ar 2020. gada 13. februāra rīkojumu ir atzinusi, ka lietas izskatīšana neietilpst Eiropas Savienības Tiesas kompetencē.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 23. maija spriedumu lietā T-107/17 *Frank Steinhoff u.c./Eiropas Centrālā banka* 2019. gada 24. jūlijā iesniedza *EMB Consulting SE*

(Lieta C-571/19 P)

(2020/C 161/20)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *EMB Consulting SE* (pārstāvji: *O. Hoepner* un *D. Unrau*, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: *Frank Steinhoff*, *Ewald Filbry*, *Vereinigte Raiffeisenbanken Gräfenberg-Forchheim-Eschenau-Heroldsberg eG*, *Werner Bäcker*, Eiropas Centrālā banka

Eiropas Savienības Tiesa (septītā palāta) ar 2020. gada 12. marta rīkojumu ir noraidījusi apelācijas sūdzību un piespriedusi apelācijas sūdzības iesniedzējai pašai segt savus tiesāšanās izdevumus.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 10. septembrī iesniedza *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Vācija) – *Gardinia Home Décor GmbH/Hauptzollamt Ulm*

(Lieta C-670/19)

(2020/C 161/21)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Finanzgericht Baden-Württemberg

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Gardinia Home Decor GmbH*

Atbildētāja: *Hauptzollamt Ulm*

Ar 2020. gada 27. februāra rīkojumu Tiesa (sestā palāta) nosprieda:

Padomes Regulas (EEK) Nr. 2658/87 (1987. gada 23. jūlijs) par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu ⁽¹⁾, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (ES) Nr. 861/2010 (2010. gada 5. oktobris) ⁽²⁾, I pielikumā ietvertā kombinētā nomenklatūra ir jāinterpretē tādējādi, ka aizkaru stangas no parastā metāla ietilpst tarifu apakšpozīcijā 8302 41 90 ar nosacījumu, ka šīs stangas ir dobā profila caurules, caurules vai stieņi, kas ir tikai sagriezti iecerētajā garumā, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, lai tā pati varētu veikt pamatlietā aplūkoto preču tarifu klasifikāciju, ievērojot Tiesas sniegtās norādes atbildē uz pirmo jautājumu.

⁽¹⁾ OV 1987, L 256, 1. lpp.

⁽²⁾ ar ko groza I pielikumu Padomes Regulā (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV 2010, L 284, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. novembrī iesniedza *Consiglio di Stato* (Itālija) – *Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A./Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di bacino del Po*

(Lieta C-835/19)

(2020/C 161/22)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A.*

Atbildētājas: *Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze un Autorità di bacino del Po*

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Savienības tiesības un it īpaši Direktīvā 2014/23/ES ⁽¹⁾ paredzētie principi, konkrēti, 68. apsvērumā un 30. pantā paredzētā brīvība, ievērojot pārredzamības un vienlīdzīgas attieksmes principus, izvēlēties līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras koncesiju jomā, nepieļauj tādu valsts tiesību normu kā 2016. gada 18. aprīļa Legīslatīvā dekrēta Nr. 50 178. panta 8.bis punkts, kurā iestādēm ir paredzēts beznosacījumu aizliegums piešķirt tiesības slēgt autoceļu koncesijas līgumus, kuru termiņš ir beidzies vai drīzumā beigsies, izmantojot 183. pantā paredzētās procedūras, kuras regulē projekta finansēšanu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/23/ES (2014. gada 26. februāris) par koncesijas līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu (OV 2014, L 94, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 3. decembrī *Pink Lady America LLC* iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2019. gada 24. septembra spriedumu lietā T-112/18 *Pink Lady America/CPVO*

(Lieta C-886/19 P)

(2020/C 161/23)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Pink Lady America LLC* (pārstāvji: R. Manno, S. Sernia, avvocati)

Pārējie lietas dalībnieki: Kopienas Augu šķirņu birojs, *Western Australian Agriculture Authority (WAAA)*

Ar 2020. gada 3. marta rīkojumu Tiesa (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta) atzina apelācijas sūdzību par nepieļaujamu un piesprieda *Pink Lady America LLC* pašai segt savus tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 29. novembrī *Camelia Manéa* iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2019. gada 12. septembra spriedumu lietā T-225/18 *Manéa/Eiropas Savienības iestāžu Tulkošanas centrs*

(Lieta C-892/19 P)

(2020/C 161/24)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Camelia Manéa* (pārstāvis: M.-A. Lucas, advokāts)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Savienības iestāžu Tulkošanas centrs (*CdT*)

Prasījumi

- Atcelt 2019. gada 12. septembra spriedumu lietā T-225/18;
- izskatīt prasību no jauna un apmierināt prasījumus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi pirmajā instancē celtajā prasībā;
- piespriest *CdT* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza septiņus pamatus.

Ar pirmo pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā sprieduma 36.–38. punktu, tiek apgalvots, ka esot sagrozīta viņas celtās prasības pirmā pamata faktu un juridiskā bāze.

Ar otro pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā sprieduma 43. punktu, tiek apgalvots, ka esot pārkāpti noteikumi attiecībā uz pierādīšanu, un ka faktu nepareizs vērtējums izrietot no lietas materiālu nepilnīgas izpētes, kā arī esot sagrozīti gan pierādījumi, gan arī kāds lietā esošs dokuments.

Ar trešo pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā sprieduma 44. punktu, tiek apgalvots, ka pamatojums esot pretrunīgs un ka 2016. gada 10. jūnija lēmuma sagrozīšana vai tā nepareizs vērtējums pēc būtības izrietot no lietas materiālu nepilnīgas izpētes, kā arī neesot ievērots pienākums atjaunot agrāko situāciju, ņemot vērā tiesiskumu.

Ar ceturto pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā sprieduma 55. punktu, tiek apgalvots, ka 2017. gada 29. maija lēmuma pamatojums esot ticis sagrozīts.

Ar piekto pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā sprieduma 56. punktu, tiek apgalvots, ka esot sagrozīts prasības pamats, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

Ar sesto pamatu, tiek apgalvots, ka apstrīdētā sprieduma 81. un 83. punkts esot savstarpēji pretrunīgi.

Ar septīto pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā sprieduma 84. punktu, tiek apgalvots, ka esot sagrozīta argumentācija un ka fakti nepareizs vērtējums izrietot no lietas materiālu nepilnīgas izpētes, kā arī Vispārējā tiesa esot nepietiekami atbildējusi uz prasītājas sniegtajiem argumentiem.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 10. decembrī Esim Chemicals GmbH iesniedza par Vispārējās tiesas (ceturta palāta) 2019. gada 9. oktobra spriedumu lietā T-713/18 Esim Chemicals/EUIPO

(Lieta C-902/19 P)

(2020/C 161/25)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Esim Chemicals GmbH (pārstāvji: I. Rungg un I. Innerhofer, advokāti)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs

Ar 2020. gada 3. marta rīkojumu Tiesa (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta) atzina apelācijas sūdzību par nepieļaujamu un piesprieda Esim Chemicals GmbH pašai segt savus tiesāšanās izdevumus.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 16. decembrī iesniedza Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austrija) – Fluctus s.r.o. u.c.

(Lieta C-920/19)

(2020/C 161/26)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Pamatlietas puses

Prasītāji: Fluctus s.r.o., Fluentum s.r.o., KI

Atbildētāja iestāde: Landespolizeidirektion Steiermark

Atbildētāja apelācijas tiesvedībā: Finanzpolizei Team 96 für das Finanzamt Deutschlandsberg Leibnitz Voitsberg

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, vērtējot nepieļaujama licences turētāja reklāmas praksi, ko Tiesa ir formulējusi pastāvīgajā judikatūrā valsts azartspēļu monopola gadījumā, ir nozīme tam, vai nozīmīgajā laikposmā azartspēļu tirgus kopumā faktiski ir audzis, vai arī pietiek jau ar to, ka reklāmas mērķis ir stimulēt aktīvu dalību azartspēlēs, piemēram, padarot tās par ikdienišķu parādību, radot tām pozitīvu tēlu saistībā ar to, ka gūtie ieņēmumi tiek atvēlēti vispārēju interešu pasākumiem, vai vairojot azartspēļu pievilcību ar reklāmas paziņojumiem, kas piesaista uzmanību, solot ievērojamus laimestus?

- 2) Vai LESD 56. pants ir arī jāinterpretē tādējādi, ka monopoluzņēmuma reklāmas prakse, ja tāda pastāv, katrā ziņā padara neiespējamu monopola režīma saskaņotību vai attiecīgu reklāmas darbību gadījumā, ko veic privāti pakalpojumu sniedzēji no monopoluzņēmuma puses, var arī stimulēt aktīvu dalību azartspēlēs, piemēram, padarot tās par ikdienišķu parādību, radot tām pozitīvu tēlu saistībā ar to, ka gūtie ieņēmumi tiek atvēlēti vispārēju interešu pasākumiem, vai vairojot azartspēļu pievilcību ar reklāmas paziņojumiem, kas piesaista uzmanību, solot ievērojamus laimestus?
- 3) Vai valsts tiesai, kurai savas kompetences ietvaros ir jāpiemēro LESD 56. pants, pēc savas iniciatīvas ir jānodrošina šo normu pilnīga efektivitāte, nepiemērojot jebkuru valsts tiesību normu, kura šīs tiesas skatījumā ir pretrunā minētajām normām, pat ja konstitucionālā kārtībā ir apstiprināta tās atbilstība Eiropas Savienības tiesībām?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. decembrī iesniedza Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Ungārija) – FMS un FNZ/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság un Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Lieta C-924/19 PPU)

(2020/C 161/27)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Pamatlietas puses

Prasītāji: FMS un FNZ

Atbildētājas: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság un Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Prejudiciālie jautājumi

- 1) [jauns nepieņemamības pamats]

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (pārstrādāta versija) (turpmāk tekstā – “Procedūru direktīva”) (!) 33. panta noteikumi par nepieņemamiem pieteikumiem var tikt interpretēti tādējādi, ka tie nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru pieteikums patvēruma procedūrā ir nepieņemams, ja pieteikuma iesniedzējs ir ieradies Ungārijā caur valsti, kurā tas nebija pakļauts ne vajāšanai, ne smaga kaitējuma riskam, vai kurā tiek nodrošināts pienācīgs aizsardzības līmenis?

- 2) [patvēruma procedūras turpināšana]

a) Vai Procedūru direktīvas 6. pants un 38. panta 4. punkts, kā arī tās 34. apsvēruma, kuros ir noteikts pienākums izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumus, Pamattiesību hartas 18. panta (turpmāk tekstā – “Harta”) gaismā ir interpretējami tādējādi, ka dalībvalsts patvēruma jautājumos kompetentajai iestādei ir jānodrošina pieteikuma iesniedzējam iespēja uzsākt patvēruma procedūru gadījumā, ja tā nav pēc būtības izskatījusi patvēruma pieteikumu, atsaucoties uz nepieņemamības pamatu, kas ir minēts pirmajā prejudiciālajā jautājumā, un turpmāk ir noteikusi pieteikuma iesniedzēja atgriešanu uz trešo valsti, kas tomēr ir atteikusies viņu uzņemt?

b) Gadījumā, ja atbilde uz otrā prejudiciālā jautājuma a) apakšpunktu ir apstiprinoša, kāds ir precīzs šī pienākuma saturs? Vai šis pienākums nozīmē nodrošināt iespēju iesniegt jaunu patvēruma pieteikumu, tādējādi izslēdzot turpmāko pieteikumu negatīvās sekas, kas ir minētas Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktā un 40. pantā, vai arī tas nozīmē pēc savas ierosmes uzsākt patvēruma procedūru?

- c) Gadījumā, ja atbilde uz otrā prejudiciālā jautājuma a) apakšpunktu ir apstiprinoša, vai, ņemot vērā arī Procedūru direktīvas 38. panta 4. punktu, dalībvalsts var, nemainoties faktiskajai situācijai, no jauna izskatīt pieteikuma pieņemamību šīs procedūras ietvaros (un tādējādi būtu iespējams piemērot jebkuru III nodaļā paredzēto procedūru, piemēram, atkal piemērojot nepieņemamības pamatu), vai arītai ir jāizskata pēc būtības patvēruma pieteikums saistībā ar izcelsmes valsti?
- d) Vai no Procedūru direktīvas 33. panta 1. punkta un 2. punkta b) un c) apakšpunkta, kā arī 35. un 38. panta, ņemot vērā Hartas 18. pantu, izriet, ka trešās valsts īstenota uzņemšana atpakaļ ir kumulatīvs nosacījums, lai piemērotu nepieņemamības pamatu, proti, lai pieņemtu lēmumu, kas balstās uz šo pamatu, vai arī pietiek tikai ar šī nosacījuma izpildes pārbaudi šāda lēmuma izpildes brīdī?

3) [tranzīta zona kā aizturēšanas vieta patvēruma procedūras ietvaros]

Uz nākamajiem jautājumiem ir jāatbild, ja saskaņā ar atbildi uz otro prejudiciālo jautājumu ir jāuzsāk patvēruma procedūra.

- a) Vai Procedūru direktīvas 43. pants ir interpretējams tādējādi, ka nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kas ļauj aizturēt pieteikuma iesniedzēju tranzīta zonā ilgāk par četrām nedēļām?
- b) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/33/ES (2013. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai (pārstrādāta versija) (turpmāk tekstā – "Uzņemšanas direktīva") (?) 2. panta h) apakšpunkts, kas ir piemērojams saskaņā ar Procedūru direktīvas 26. pantu, ņemot vērā Hartas 6. pantu un 52. panta 3. punktu, ir interpretējams tādējādi, ka izmitināšana tranzīta zonā tādos apstākļos, kādi pastāv pamatlietā (zona, ko nevar pēc savas gribas likumīgi pamest nevienā virzienā), ilgāk par četrām nedēļām, kas ir paredzētas Procedūru direktīvas 43. pantā, ir uzskatāma par aizturēšanu?
- c) Vai ar Uzņemšanas direktīvas 8. pantu, kas ir piemērojams saskaņā ar Procedūru direktīvas 26. pantu, ir saderīgs tas, ka pieteikuma iesniedzēja aizturēšana ilgāk par četrām nedēļām, kas ir paredzētas Procedūru direktīvas 43. pantā, notiek tikai tāpēc, ka pieteikuma iesniedzējs nevar nodrošināt savas (izmitināšanas un ēdināšanas) vajadzības, jo tam trūkst materiālo līdzekļu?
- d) Vai ar Uzņemšanas direktīvas 8. un 9. pantu, kas ir piemērojami saskaņā ar Procedūru direktīvas 26. pantu, ir saderīgs tas, ka izmitināšana, kas faktiski ir aizturēšana uz laiku, kas ir ilgāks par četrām nedēļām, kas ir paredzētas Procedūru direktīvas 43. pantā, nav tikusi noteikta ar aizturēšanas lēmumu, netiek nodrošināta tiesību aizsardzība tiesā, lai apstrīdētu aizturēšanas likumību un tās turpināšanu, faktiskā aizturēšana notiek, neizvērtējot tās nepieciešamību un samērīgumu vai tās iespējamās alternatīvas, un ne tās precīzs ilgums, ne brīdis, kad tā beigsies, nav noteikts?
- e) Vai Hartas 47. pantu var interpretēt tādējādi, ka tad, ja dalībvalsts tiesa saskaras ar acīmredzamu nelikumīgu aizturēšanu, tā var kā pagaidu pasākumu, līdz tiek pabeigta tiesvedība, likt iestādei noteikt trešās valsts valstspiederīgam uzturēšanās vietu, kas atrodas ārpus tranzīta zonas un kas nav aizturēšanas vieta?

4) [tranzīta zona kā aizturēšanas vieta ārvalstnieku uzraudzības iestādes jomā]

Uz nākamajiem jautājumiem ir jāatbild, ja saskaņā ar atbildi uz otro prejudiciālo jautājumu nav jāuzsāk patvēruma procedūra, bet gan procedūra ārvalstnieku uzraudzības iestādes jomā.

- a) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (turpmāk tekstā – "Atgriešanās direktīva") (?), 17. un 24. apsvēruma, kā arī 16. pants, ņemot vērā Hartas 6. pantu un 52. panta 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka izmitināšana tranzīta zonā tādos apstākļos, kādi pastāv pamatlietā (zona, ko nevar pēc savas gribas likumīgi pamest nevienā virzienā), ir uzskatāma par brīvības atņemšanu šo normu izpratnē?

- b) Vai ar Atgriešanās direktīvas 16. apsvērumu un 15. panta 1. punktu, ņemot vērā Hartas 6. pantu un 52. panta 3. punktu, ir saderīgs tas, ka pieteikuma iesniedzēja – trešās valsts valstspiederīgā aizturēšana notiek tikai tāpēc, ka uz viņu attiecas atgriešanas pasākums un viņam trūkst materiālo līdzekļu savu (izmitināšanas un ēdināšanas) vajadzību nodrošināšanai?
- c) Vai ar Atgriešanās direktīvas 16. apsvērumu un 15. panta 2. punktu, ņemot vērā Hartas 6., 47. pantu un 52. panta 3. punktu, ir saderīgs tas, ka izmitināšana, kas faktiski ir aizturēšana, nav tikusi noteikta ar aizturēšanas lēmumu, netiek nodrošināta tiesību aizsardzība tiesā, lai apstrīdētu aizturēšanas likumību un tās turpināšanu, faktiskā aizturēšana notiek, neizvērtējot tās nepieciešamību un samērīgumu vai tās iespējamās alternatīvas?
- d) Vai Atgriešanās Direktīvas 15. panta 1. un 4. līdz 6. punktu, kā arī 16. apsvērumu, ņemot vērā Hartas 1., 4., 6. un 47. pantu, var interpretēt tādējādi, ka tiem pretrunā ir tas, ka aizturēšana notiek, nenosakot tās precīzu ilgumu, nedz arī brīdi, kad tā beigsies?
- e) Vai Savienības tiesības ir interpretējamas tādējādi, ka tad, ja dalībvalsts tiesa saskaras ar acīmredzamu nelikumīgu aizturēšanu, tā var kā pagaidu pasākumu, līdz tiek pabeigta tiesvedība, likt iestādei noteikt trešās valsts valstspiederīgajam uzturēšanās vietu, kas atrodas ārpus tranzīta zonas un kas nav aizturēšanas vieta?

5) [efektīva tiesību aizsardzība attiecībā uz lēmumu, ar kuru tiek mainīta atgriešanās valsts]

Vai Atgriešanās direktīvas 13. pants, saskaņā ar kuru trešās valsts valstspiederīgajam tiek piešķirtas efektīvas tiesību aizsardzības tiesības, ceļot prasību par “ar atgriešanu saistītajiem lēmumiem”, ņemot vērā Hartas 47. pantu, ir interpretējams tādējādi, ka, ja valsts tiesiskajā regulējumā paredzētais tiesību aizsardzības līdzeklis nav efektīvs, tiesai vismaz vienu reizi ir jāpārbauda pieteikums, kas ir iesniegts par lēmumu, ar ko tiek mainīta atgriešanās valsts?

⁽¹⁾ OV 2013, L 180, 60.lpp.

⁽²⁾ OV 2013, L 180, 96.lpp.

⁽³⁾ OV 2008, L 348, 98. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. decembrī iesniedza Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungārija) – SA un SA juniors/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság un Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Lieta C-925/19 PPU)

(2020/C 161/28)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pamatlietas puses

Prasītāji: SA un SA juniors

Atbildētājas: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság un Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Prejudiciālie jautājumi

1) [jauns nepieņemamības pamats]

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (pārstrādāta versija) (turpmāk tekstā – “Procedūru direktīva”) ⁽¹⁾ 33. panta noteikumi par nepieņemamiem pieteikumiem var tikt interpretēti tādējādi, ka tie nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru pieteikums patvēruma procedūrā ir nepieņemams, ja pieteikuma iesniedzējs ir ieradies Ungārijā caur valsti, kurā tas nebija pakļauts ne vajāšanai, ne smaga kaitējuma riskam, vai kurā tiek nodrošināts pienācīgs aizsardzības līmenis?

2) [patvēruma procedūras turpināšana]

- a) Vai Procedūru direktīvas 6. pants un 38. panta 4. punkts, kā arī tās 34. apsvēruma, kuros ir noteikts pienākums izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumus, Pamattiesību hartas 18. panta (turpmāk tekstā – "Harta") gaismā ir interpretējami tādējādi, ka dalībvalsts patvēruma jautājumos kompetentajai iestādei ir jānodrošina pieteikuma iesniedzējam iespēja uzsākt patvēruma procedūru gadījumā, ja tā nav pēc būtības izskatījusi patvēruma pieteikumu, atsaucoties uz nepieņemamības pamatu, kas ir minēts pirmajā prejudiciālajā jautājumā, un turpmāk ir noteikusi pieteikuma iesniedzēja atgriešanu uz trešo valsti, kas tomēr ir atteikusies viņu uzņemt?
- b) Gadījumā, ja atbilde uz otrā prejudiciālā jautājuma a) apakšpunktu ir apstiprinoša, kāds ir precīzs šī pienākuma saturs? Vai šis pienākums nozīmē nodrošināt iespēju iesniegt jaunu patvēruma pieteikumu, tādējādi izslēdzot turpmāko pieteikumu negatīvās sekas, kas ir minētas Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktā un 40. pantā, vai arī tas nozīmē pēc savas ierosmes uzsākt patvēruma procedūru?
- c) Gadījumā, ja atbilde uz otrā prejudiciālā jautājuma a) apakšpunktu ir apstiprinoša, vai, ņemot vērā arī Procedūru direktīvas 38. panta 4. punktu, dalībvalsts var, nemainoties faktiskajai situācijai, no jauna izskatīt pieteikuma pieņemamību šīs procedūras ietvaros (un tādējādi būtu iespējams piemērot jebkuru III nodaļā paredzēto procedūru, piemēram, atkal piemērojot nepieņemamības pamatu), vai arī tai ir jāizskata pēc būtības patvēruma pieteikums saistībā ar izcelsmes valsti?
- d) Vai no Procedūru direktīvas 33. panta 1. punkta un 2. punkta b) un c) apakšpunkta, kā arī 35. un 38. panta, ņemot vērā Hartas 18. pantu, izriet, ka trešās valsts īstenota uzņemšana atpakaļ ir kumulatīvs nosacījums, lai piemērotu nepieņemamības pamatu, proti, lai pieņemtu lēmumu, kas balstās uz šo pamatu, vai arī pietiek tikai ar šī nosacījuma izpildes pārbaudi šāda lēmuma izpildes brīdī?

3) [tranzīta zona kā aizturēšanas vieta patvēruma procedūras ietvaros]

Uz nākamajiem jautājumiem ir jāatbild, ja saskaņā ar atbildi uz otro prejudiciālo jautājumu ir jāuzsāk patvēruma procedūra.

- a) Vai Procedūru direktīvas 43. pants ir interpretējams tādējādi, ka nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kas ļauj aizturēt pieteikuma iesniedzēju tranzīta zonā ilgāk par četrām nedēļām?
- b) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/33/ES (2013. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai (pārstrādāta versija) (turpmāk tekstā – "Uzņemšanas direktīva") (?) 2. panta h) apakšpunkts, kas ir piemērojams saskaņā ar Procedūru direktīvas 26. pantu, ņemot vērā Hartas 6. pantu un 52. panta 3. punktu, ir interpretējams tādējādi, ka izmitināšana tranzīta zonā tādos apstākļos, kādi pastāv pamatlietā (zona, ko nevar pēc savas gribas likumīgi pamest nevienā virzienā), ilgāk par četrām nedēļām, kas ir paredzētas Procedūru direktīvas 43. pantā, ir uzskatāma par aizturēšanu?
- c) Vai ar Uzņemšanas direktīvas 8. pantu, kas ir piemērojams saskaņā ar Procedūru direktīvas 26. pantu, ir saderīgs tas, ka pieteikuma iesniedzēja aizturēšana ilgāk par četrām nedēļām, kas ir paredzētas Procedūru direktīvas 43. pantā, notiek tikai tāpēc, ka pieteikuma iesniedzējs nevar nodrošināt savas (izmitināšanas un ēdināšanas) vajadzības, jo tam trūkst materiālo līdzekļu?
- d) Vai ar Uzņemšanas direktīvas 8. un 9. pantu, kas ir piemērojami saskaņā ar Procedūru direktīvas 26. pantu, ir saderīgs tas, ka izmitināšana, kas faktiski ir aizturēšana uz laiku, kas ir ilgāks par četrām nedēļām, kas ir paredzētas Procedūru direktīvas 43. pantā, nav tikusi noteikta ar aizturēšanas lēmumu, netiek nodrošināta tiesību aizsardzība tiesā, lai apstrīdētu aizturēšanas likumību un tās turpināšanu, faktiskā aizturēšana notiek, neizvērtējot tās nepieciešamību un samērīgumu vai tās iespējamās alternatīvas, un ne tās precīzs ilgums, ne brīdis, kad tā beigsies, nav noteikts?
- e) Vai Hartas 47. pantu var interpretēt tādējādi, ka tad, ja dalībvalsts tiesa saskaras ar acīmredzamu nelikumīgu aizturēšanu, tā var kā pagaidu pasākumu, līdz tiek pabeigta tiesvedība, likt iestādei noteikt trešās valsts valstspiederīgajam uzturēšanās vietu, kas atrodas ārpus tranzīta zonas un kas nav aizturēšanas vieta?

4) [tranzīta zona kā aizturēšanas vieta ārvalstnieku uzraudzības iestādes jomā]

Uz nākamajiem jautājumiem ir jāatbild, ja saskaņā ar atbildi uz otro prejudiciālo jautājumu nav jāuzsāk patvēruma procedūra, bet gan procedūra ārvalstnieku uzraudzības iestādes jomā.

- a) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (turpmāk tekstā – "Atgriešanās direktīva")⁽¹⁾, 17. un 24. apsvērumus, kā arī 16. pants, ņemot vērā Hartas 6. pantu un 52. panta 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka izmitināšana tranzīta zonā tādos apstākļos, kādi pastāv pamatlietā (zona, ko nevar pēc savas gribas likumīgi pamest nevienā virzienā), ir uzskatāma par brīvības atņemšanu šo normu izpratnē?
- b) Vai ar Atgriešanās direktīvas 16. apsvērumu un 15. panta 1. punktu, ņemot vērā Hartas 6. pantu un 52. panta 3. punktu, ir saderīgs tas, ka pieteikuma iesniedzēja – trešās valsts valstspiederīgā aizturēšana notiek tikai tāpēc, ka uz viņu attiecas atgriešanas pasākums un viņam trūkst materiālo līdzekļu savu (izmitināšanas un ēdināšanas) vajadzību nodrošināšanai?
- c) Vai ar Atgriešanās direktīvas 16. apsvērumu un 15. panta 2. punktu, ņemot vērā Hartas 6., 47. pantu un 52. panta 3. punktu, ir saderīgs tas, ka izmitināšana, kas faktiski ir aizturēšana, nav tikusi noteikta ar aizturēšanas lēmumu, netiek nodrošināta tiesību aizsardzība tiesā, lai apstrīdētu aizturēšanas likumību un tās turpināšanu, faktiskā aizturēšana notiek, neizvērtējot tās nepieciešamību un samērīgumu vai tās iespējamās alternatīvas?
- d) Vai Atgriešanās Direktīvas 15. panta 1. un 4. līdz 6. punktu, kā arī 16. apsvērumu, ņemot vērā Hartas 1., 4., 6. un 47. pantu, var interpretēt tādējādi, ka tiem pretrunā ir tas, ka aizturēšana notiek, nenosakot tās precīzu ilgumu, nedz arī brīdi, kad tā beigsies?
- e) Vai Savienības tiesības ir interpretējamas tādējādi, ka tad, ja dalībvalsts tiesa saskaras ar acīmredzamu nelikumīgu aizturēšanu, tā var kā pagaidu pasākumu, līdz tiek pabeigta tiesvedība, likt iestādei noteikt trešās valsts valstspiederīgajam uzturēšanās vietu, kas atrodas ārpus tranzīta zonas un kas nav aizturēšanas vieta?

5) [efektīva tiesību aizsardzība attiecībā uz lēmumu, ar kuru tiek mainīta atgriešanās valsts]

Vai Atgriešanās direktīvas 13. pants, saskaņā ar kuru trešās valsts valstspiederīgajam tiek piešķirtas efektīvas tiesību aizsardzības tiesības, ceļot prasību par "ar atgriešanu saistītajiem lēmumiem", ņemot vērā Hartas 47. pantu, ir interpretējams tādējādi, ka, ja valsts tiesiskajā regulējumā paredzētais tiesību aizsardzības līdzeklis nav efektīvs, tiesai vismaz vienu reizi ir jāpārbauda pieteikums, kas ir iesniegts par lēmumu, ar ko tiek mainīta atgriešanās valsts?

⁽¹⁾ OV2013, L 180, 60.lpp.

⁽²⁾ OV2013, L 180, 96.lpp.

⁽³⁾ OV 2008, L 348, 98. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 20. decembrī iesniedza Győri Ítéltábla
(Ungārija) – JZ/OTP Jelzálogbank Zrt. un citi**

(Lieta C-932/19)

(2020/C 161/29)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Győri Ítéltábla

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: JZ

Atbildētājas apelācijas instancē: OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos⁽¹⁾ 6. panta 1. punkts nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kas ar patērētājiem noslēgtajos aizdevuma līgumos par spēkā neesošu uzskata ikvienu noteikumu – izņemot līguma noteikumus, kas tikuši individuāli apspriesti –, saskaņā ar kuru finanšu iestāde aizdevuma vai līzings objekta iegādei paredzēto naudas līdzekļu piešķiršanai paredz piemērot valūtas pirkšanas kursu, bet atmaksāšanai – valūtas pārdošanas kursu vai citu valūtas maiņas kursu, kas atšķiras no valūtas kursa, kas noteikts, piešķirot naudas līdzekļus, un aizstāj spēkā neesošos noteikumus – gan attiecībā uz naudas līdzekļu piešķiršanu, gan atmaksāšanu – ar noteikumu, kas piemēro attiecīgajai valūtai noteikto Ungārijas Valsts bankas oficiālo valūtas maiņas kursu, neatkarīgi no tā, vai minētais noteikums – ņemot vērā visus līguma noteikumus – patiesi aizsargā patērētāju no īpaši nelabvēlīgām sekām, kā arī tas nedod patērētājam iespēju paust savu gribu par to, vai viņš vēlas izmantot minētajā tiesību normā paredzēto aizsardzību?

⁽¹⁾ OV 1993, L 95, 29. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. janvārī iesniedza *Amtsgericht Düsseldorf* (Vācija) – *Flightright GmbH/Eurowings GmbH*

(Lieta C-10/20)

(2020/C 161/30)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Düsseldorf

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Flightright GmbH*

Atbildētāja: *Eurowings GmbH*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai noteikums par kompensāciju saistībā ar atcelšanu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 261/2004⁽¹⁾ 5. pantu, lasot to kopā ar šīs regulas 7. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka arī pasažieri, kuri ar alternatīvu lidojumu ir nogādāti galamērķī vairāk nekā vienu stundu pirms paredzētā izlidošanas laika un tādējādi ar alternatīvo lidojumu šajā galamērķī ir ieradušies agrāk, nekā tas būtu noticis ar paredzēto (atcelto) lidojumu, saņem kompensāciju, pēc analogijas piemērojot regulas 7. pantu?
- 2) a) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai šo saskaņā ar Regulas Nr. 261/2004 7. panta 1. punktu principā piešķiramo kompensāciju var samazināt atkarībā no lidojuma attāluma saskaņā ar šīs regulas 7. panta 2. punktu, ja alternatīvā lidojuma ielidošanas laiks ir agrāks par sākotnēji rezervētā lidojuma paredzēto ielidošanas laiku?

b) Ja atbilde uz otrā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša, vai pastāv iemesls nepiemērot samazināšanas iespēju, ja alternatīvā lidojuma ielidošanas laiks ievērojami atšķiras no sākotnēji rezervētā lidojuma paredzētā ielidošanas laika, piemēram, vairāk nekā par trim stundām?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 261/2004 (2004. gada 11. februāris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 (OV 2004, L 46, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 14. janvārī iesniedza Tribunale amministrativo Regionale per la Puglia (Itālija) – MC/ U.T.G. – Prefettura di Foggia

(Lieta C-17/20)

(2020/C 161/31)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Pamatlietas puses

Prasītājs: MC

Atbildētājs: U.T.G. – Prefettura di Foggia

Prejudiciālais jautājums

Vai 2011. gada 6. septembra Leģislatīvā dekrēta Nr. 159 91., 92. un 93. panti ar to, ka tajos nav paredzēta pirmstiesas procesa apstrīdēšana tai personai, attiecībā uz kuru administrācija piedāvā izdot negatīvu informācijas paziņojumu, ir saderīgi ar sacīkstes principu, kāds tas ir izveidots un atzīts kā Savienības tiesību princips.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 16. janvārī iesniedza Verwaltungsgerichtshof (Austrija) – XY

(Lieta C-18/20)

(2020/C 161/32)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof

Pamatlietas puses

Revīzijas sūdzības iesniedzējs: XY

Atbildētāja iestāde: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (pārstrādāta versija) ⁽¹⁾ 40. panta 2. un 3. punktā ietvertās vārdkopas “jauni elementi vai fakti”, kas “ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis”, aptver arī tādas apstākļus, kas bija konstatējami jau pirms iepriekšējās patvēruma procedūras noslēgšanās ar *res judicata* spēku?

Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši:

2) Vai gadījumā, kad tiek konstatēti jauni fakti vai pierādījumi, uz kuriem iepriekšējā procedūrā nevarēja tikt norādīts, ārvalstniekam pie tā neesot vainīgam, pietiek ar to, ka patvēruma meklētājam tiek dota iespēja pieprasīt atsākt ar *res judicata* spēku noslēgušos iepriekšējo procedūru?

- 3) Vai iestāde, ja patvēruma meklētājs ir vainīgs pie tā, ka viņš nav sniedzis argumentus attiecībā uz jauniem norādītiem iemesliem jau iepriekšējā patvēruma procedūrā, drīkst noraidīt turpmāka pieteikuma vērtējumu pēc būtības, pamatojoties uz valsts tiesību normu, kurā ir reglamentēts administratīvajā procesā vispārīgi spēkā esošs princips, lai gan dalībvalsts, nepieņemot speciālas tiesību normas, nav pienācīgi transponējusi Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta tiesību normas un tāpēc arī nav *expressis verbis* izmantojusi šīs direktīvas 40. panta 4. punktā paredzēto iespēju paredzēt izņēmumu no turpmāka pieteikuma vērtējuma pēc būtības?

(¹) OV 2013, L 180, 60. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 22. janvārī iesniedza Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (Spānija) – RH/AB Volvo u.c.

(Lieta C-30/20)

(2020/C 161/33)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Pamatlietas puses

Prasītāja: RH

Atbildētājas: AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europ GmbH, Volvo Lastvagnar AB un Volvo Group España S.A.

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (¹) 7. panta 2. punkts, kurā ir noteikts, ka pret personu, kurai ir domicils kādas dalībvalsts teritorijā, var celt prasību citā dalībvalstī “[..] lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu, – tās vietas tiesās, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu”, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir vienīgi noteikta dalībvalsts, kurā atrodas minētā vieta, tiesu iestāžu starptautiskā jurisdikcija, līdz ar to, lai konkretizētu teritoriāli piekritīgo valsts tiesu šajā valstī, ir jāizmanto valsts procesuālās tiesību normas, vai arī tas ir jāinterpretē kā jaukta tiesību norma, ar kuru līdz ar to tieši tiek noteikta gan starptautiskā jurisdikcija, gan valsts teritoriālā jurisdikcija, neatsaucoties uz valsts iekšējām tiesību normām?

(¹) OV 2012, L 351, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 22. janvārī iesniedza Audiencia Provincial de Alicante (Spānija) – Bankia S.A./SI

(Lieta C-31/20)

(2020/C 161/34)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Audiencia Provincial de Alicante

Pamatlietas puses

Prasītāja: Bankia S.A.

Atbildētāja: SI

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar Direktīvas [93/13] ⁽¹⁾ 6. panta 1. punktā atzīto nesaistīšanas principu ir saderīga tiesu sniegtā interpretācija (saskaņā ar kuru summu, kas ir nepamatoti samaksāta, piemērojot ar patērētāju noslēgtajā hipotekārā aizdevuma līgumā iekļauto noteikumu par izdevumiem, atmaksāšana nav spēkā neesamības atzīšanas sekas, bet par to ir jāceļ atsevišķa prasība, kas ir pakļauta noilgumam), kas pieļauj to, ka patērētājam var būt galīgi saistošs noteikums par izdevumiem, jo viņš nevarēs saņemt to atlīdzinājumu, ja minētajai prasībai būs iestājies noilgums?
- 2) Vai ar minēto principu ir saderīgs noilguma termiņa attiecībā uz prasību atmaksāt maksājumus, kas ir nepamatoti veikti, piemērojot par negodīgu atzītu noteikumu, tiesību institūts, ciktāl tas var ietvert tiesību uz atlīdzināšanu zaudēšanu, lai arī noteikums tika atzīts par spēkā neesošu?
- 3) Apstiprinošas atbildes gadījumā, vai EST minētais jēdziens “saprātīgs noilguma termiņš” ir jāinterpretē, piemērojot tikai valsts noteiktus kritērijus vai, gluži pretēji, saprātīgumam ir jāpiemēro kāda konkrēta prasība, lai aizņēmējiem patērētājiem nodrošinātu minimālu aizsardzību visā Eiropas Savienībā un neskartu tiesību uz to, ka par negodīgu atzīts noteikums ir nesaistošs, būtību?
- 4) Ja tiek uzskatīts, ka saprātīgs noilguma termiņš ir jānosaka, ievērojot dažus obligātus noteikumus, vai saprātīgums var būt atkarīgs no brīža, kurā valsts tiesību aktos tiek noteikta iespēja celt prasību; vai ir saprātīgi noilguma termiņa aprēķināšanu sākt no līguma noslēgšanas dienas vai, gluži pretēji, negodīgu noteikumu nesaistīšanas princips prasa iepriekšēju vai vienlaicīgu noteikuma par izdevumiem spēkā neesamības atzīšanu, lai aizņēmējam tiktu piešķirts saprātīgs termiņš, kurā viņš varētu lūgt atmaksāt nepamatoti veiktos maksājumus?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 22. janvārī iesniedza Corte di appello di Napoli (Itālija) – TJ/Balga Srl

(Lieta C-32/20)

(2020/C 161/35)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte di appello di Napoli

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: TJ

Atbildētāja apelācijas instancē: Balga Srl

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ES Pamattiesību hartas 30. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka prettiesisku kolektīvo atļaušanu gadījumos ir jāatzīst tiesības uz tādu aizsardzību, ko raksturo efektivitātes, iedarbīguma, piemērotības un atturoša rakstura parametri, jo šie rekvizīti veido “Savienības tiesībās” paredzēto sodu raksturu pamatvērtību ievērošanas aizsardzībai, un kuriem valsts tiesību normai – vai piemērošanas praksei – kas nodrošina konkrēto soda pasākumu par katru prettiesisku atļaušanu, ir jāatbilst? Vai, attiecīgi, minētie parametri veido ārēju robežu, kas ir nozīmīga un izmantojama tiesvedībā sakarā ar darbībām, ko valsts tiesai atļauts veikt, lai valsts tiesisko regulējumu vai praksi, ar ko īsteno Direktīvu 98/59/EK ⁽¹⁾, pielāgotu ES tiesībām?

- 2) Vai nolūkā definēt aizsardzības līmeni, ko Savienības tiesiskais regulējums nosaka prettiesiskas kolektīvās atlaišanas gadījumā, ES Pamattiesību hartas 30. pants ir jāinterpretē, "pienācīgi" ievērojot un tāad uzskatot par nozīmīgu Skaidrojumos atgādinātās pārskatītās Eiropas Sociālās hartas 24. panta būtisko saturu, kā tas izriet no Eiropas Sociālo tiesību komitejas nolēmumiem, un vai, attiecīgi, Savienības tiesībām ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums vai piemērošanas prakse, kas, izslēdzot pasākumu, kas paredz atjaunošanu darbavietā, ierobežo aizsardzību līdz vienkārši kompensējošam tiesību aizsardzības līdzeklim, kuram ir noteikts ar prioritāro darba stāža kritēriju samērots maksimālais apmērs, nepieļaujot tā kaitējuma atlīdzību, kas darba ņēmējam nodarīts viņa iztikas avota zaudēšanas dēļ?
- 3) Vai tāad valsts tiesai, kad tā izvērtē tādas valsts tiesību normas saderības pakāpi, ar kuru īsteno vai nosaka aizsardzības pasākumu prettiesisku kolektīvo atlaišanu gadījumā (izvēles kritēriju neievērošanas dēļ), ir jāņem vērā Eiropas Sociālajā hartā izstrādātais saturs, kas izriet no tās struktūru lēmumiem, un katrā ziņā jāuzskata par nepieciešamu aizsardzība, kas pilnīgi kompensē vai kurai vismaz ir tendence pilnīgi kompensēt ekonomiskās sekas, kuras izriet no darba līguma zaudēšanas?
- 4) Vai ES Pamattiesību hartas 20., 21., 34. un 47. pantam ir pretrunā tas, ka dalībvalsts ievieš tādu Direktīvas 98/59/EK īstenošanas tiesisko regulējumu vai piemērošanas praksi, kas tikai darba ņēmējiem, kuri pieņemti darbā pēc 2015. gada 7. marta un ir iesaistīti tajā pašā procedūrā, paredz sodu sistēmu, kas – atšķirībā no tā, kas nodrošināts pārējiem tai pašai procedūrai pakļautajiem, bet agrāk darbā pieņemtiem darba ņēmējiem – nepieļauj atjaunošanu darbavietā, un katrā ziņā, to seku atlīdzināšanu, kas izriet no ienākuma zaudēšanas un no sociālā nodrošinājuma zaudēšanas, atzīstot tikai kompensāciju, kuras apmērs noteikts, prioritāri pamatojoties uz darba stāža parametru, tāad diferencējot atkarībā no darbā pieņemšanas datuma, – tādu sodu, kas rada atšķirīgas aizsardzības pakāpes, kuras balstītas uz minēto kritēriju, nevis uz faktiskajām sekām, kas radušās pēc iztikas avota netaisnīga zaudējuma?

(¹) Padomes Direktīva 98/59/EK (1998. gada 20. jūlijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz kolektīvo atlaišanu (OV 1998, L 225, 16. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 23. janvārī iesniedza Landgericht Ravensburg
(Vācija) – UK/Volkswagen Bank GmbH**

(Lieta C-33/20)

(2020/C 161/36)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Ravensburg

Pamatlietas puses

Prasītājs: UK

Atbildētāja: Volkswagen Bank GmbH

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/48/EK par patēriņa kredītīgumiem un ar ko atceļ Direktīvu 87/102/EEK (¹), 10. panta 2. punkta l) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka kredītīgumā:
 - a) absolūtos skaitļos ir jānorāda kredītīguma noslēgšanas brīdī spēkā esošā nokavējuma procentu likme vai vismaz spēkā esošā atsaucis procentu likme (šajā gadījumā – procentu pamatlīkme atbilstoši BGB 247. pantam), uz kuras pamata aprēķina spēkā esošo nokavējuma procentu likmi kopā ar piemaksu (šajā gadījumā – piecus procentpunktus atbilstoši BGB 288. panta 1. punkta otrajam teikumam)?

- b) ir konkrēti jāizklāsta nokavējuma procentu likmes koriģēšanas mehānisms vai vismaz jānorāda uz valsts tiesību normām, no kurām var secināt nokavējuma procentu koriģēšanu (BGB 247. pants un 288. panta 1. punkta otrais teikums)?
- 2) Vai Direktīvas 2008/48/EK 10. panta 2. punkta r) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka kredītīgumā ir jānorāda konkrēts patērētājam saprotama aprēķināšanas metode, lai kredīta pirmstermiņa atmaksas gadījumā noteiktu piemērojamo pirmstermiņa atmaksas kompensāciju, tādējādi, ka patērētājs vismaz aptuveni var aprēķināt pirmstermiņa kredītīguma izbeigšanas gadījumā maksājamās kompensācijas apmēru?
- 3) Vai Direktīvas 2008/48/EK 10. panta 2. punkta s) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka kredītīgumā:
- a) ir jānorāda arī valsts tiesībās reglamentētās kredītīguma pušu tiesības to izbeigt, it īpaši arī kredītņēmēja tiesības izbeigt kredītīgumu svarīgu iemeslu dēļ atbilstoši BGB 314. pantam terminētu kredītīgumu gadījumā?
- b) attiecībā uz visām kredītīguma pušu tiesībām izbeigt kredītīgumu ir jānorāda tiesību izbeigt kredītīgumu izmantošanas gadījumā attiecīgi reglamentētais paziņojumam par izbeigšanu piemērojams termiņš un forma?

(¹) OV 2008, L 133, 66. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. janvārī iesniedza Consiglio di Stato (Itālija) – AQ, BO, CP/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

(Lieta C-40/20)

(2020/C 161/37)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāji: AQ, BO, CP

Atbildētājas: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvā 1999/70/EK (Padomes Direktīva par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku, turpmāk tekstā – “direktīva”) (¹) ietvertā pamatnolīguma 5. klauzula ar nosaukumu “Pasākumi, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu”, to skatot kopā ar [šīs direktīvas] 6. un 7. apsvērumu un minētā pamatnolīguma 4. klauzulu (“Diskriminācijas aizlieguma princips”), kā arī ņemot vērā līdzvērtības, efektivitātes un [Eiropas Savienības] tiesību lietderīgās iedarbības principus, nepieļauj tādu valsts tiesisku regulējumu kā Likuma Nr. 240/2010 24. panta 3. punkta a) apakšpunkts un 22. panta 9. punkts, kuri ļauj universitātēm bez kvantitatīviem ierobežojumiem izmantot uz noteiktu laiku noslēgtus pētnieku līgumus, kuru ilgums ir trīs gadi un kuri ir pagarināmi uz diviem gadiem, neparedzot to noslēgšanai un pagarināšanai nekādu objektīvu iemeslu, kas ir saistīts ar to noslēdzošās universitātes pagaidu vai ārkārtas vajadzībām, un kuros kā vienīgais ierobežojums vairāku darba attiecību uz noteiktu laiku izmantošanai ar vienu un to pašu personu ir paredzēts tikai ilgums, kas nepārsniedz divpadsmit gadus, pat, ja tie nav nepārtraukti?
- 2) Vai iepriekš minētā pamatnolīguma 5. klauzula, to skatot kopā ar direktīvas 6. un 7. apsvērumu un minētā pamatnolīguma 4. klauzulu, un ņemot vērā tiesību lietderīgās iedarbības principu, nepieļauj valsts tiesisku regulējumu (kā šajā gadījumā Likuma Nr. 240/2010 24. pants un 29. panta 1. punkts), kas ļauj universitātēm pieņemt darbā vienīgi pētniekus uz noteiktu laiku, neparedzot attiecīgajam lēmumam nosacījumu par pagaidu vai ārkārtas vajadzību esamību, neparedzot tam nekādu ierobežojumu, pieļaujot līgumu uz noteiktu laiku potenciāli neierobežoto secīgu izmantošanu minēto universitāšu parastajām mācību un pētniecības vajadzībām?

- 3) Vai iepriekš minētā pamat nolīguma 4. klauzula nepieļauj tādu valsts tiesisku regulējumu kā Leģislatīvā dekrēta Nr. 75/2017 20. panta 1. punkts (kas ir interpretēts iepriekš minētajā ministrijas apkārtrakstā Nr. 3/2017), kurā, kaut arī pieļaujot iespēju stabilizēt amatā valsts pētniecības iestāžu pētniekus uz noteiktu laiku – bet vienīgi tad, ja līdz 2017. gada 31. decembrim tiem ir vismaz trīs gadu darba stāžs – minētā iespēja nav pieļauta universitāšu pētniekiem uz noteiktu laiku vienīgi tāpēc, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 75/2017 22. panta 16. punktā to darba tiesiskās attiecības ir atzītas par “publisko tiesību režīmā” esošām, kaut arī minētās attiecības saskaņā ar likumu pamatojas uz darba līgumu, [un] neskatoties uz to, ka Likuma Nr. 240/2010 22. panta 9. punktā valsts pētniecības iestāžu pētniekiem un universitāšu pētniekiem ir paredzēts tāds pats noteikums attiecībā uz maksimālo ilgumu, kāds var būt tām darba tiesiskajām attiecībām uz noteiktu laiku ar universitātēm un pētniecības iestādēm, kuras nodibina, izmantojot turpmākajā 24. pantā paredzētos līgumus vai 22. pantā paredzētos pētniecības pabalstus?
- 4) Vai līdzvērtības un efektivitātes, un ES tiesību lietderīgas iedarbības principi, ņemot vērā minēto pamat nolīgumu, kā arī tā 4. klauzulā ietvertais diskriminācijas aizlieguma princips nepieļauj tādu valsts tiesisku regulējumu (Likuma Nr. 240/2010 24. panta 3. punkta a) apakšpunkts un Leģislatīvā dekrēta Nr. 81/2015 29. panta 2. punkta d) apakšpunkts un 4. punkts), kas – pat, ja pastāv šajā pašā dekrētā Nr. 81/[2015] noteiktais tiesiskais regulējums, kas ir piemērojams visiem gan publiskā, gan privātā jomā strādājošiem darbiniekiem un kurā (sākot no 2018. gada) ir paredzēts darba tiesisko attiecību uz noteiktu laiku maksimālā ilguma ierobežojums 24 mēneši (ieskaitot līgumu pagarinājumus un attiecību atjaunošanu), un kurā kā nosacījums minētā darba tiesisko attiecību veida izmantošanai valsts pārvaldes nozarē ir paredzēta “pagaidu un ārkārtas vajadzību” esamība, – ļauj universitātēm pieņemt darbā pētniekus, izmantojot noteikta laika līgumu uz trim gadiem, ko var pagarināt uz diviem gadiem, ja ir iegūts šajos trīs gados veiktās pētnieciskās un mācību darbības pozitīvs novērtējums, neparedzot ne pirmā līguma noslēgšanai, ne līguma pagarināšanai nosacījumu par minēto pagaidu vai ārkārtas universitātes vajadzību esamību, ļaujot universitātei pat pēc piecu gadu beigām noslēgt ar to pašu personu vai arī ar citām personām citu tāda paša veida līgumu uz noteiktu laiku, lai apmierinātu tās pašas mācību un pētniecības vajadzības, kas ir saistītas ar iepriekšējo līgumu?
- 5) Vai iepriekš minētā pamat nolīguma 5. klauzula, ņemot vērā arī efektivitātes un līdzvērtības principus, un minētā pamat nolīguma 4. klauzulu, nepieļauj valsts tiesisko regulējumu (Leģislatīvā dekrēta Nr. 81/2015 29. panta 2. punkta d) apakšpunkts un 4. punkts, un Leģislatīvā dekrēta Nr. 165/2001 36. panta 2. un 5. punkts), kas universitāšu pētniekiem, kuri ir pieņemti darbā ar līgumu uz noteiktu laiku, kura ilgums ir trīs gadi un kuru var pagarināt vēl uz diviem gadiem (saskaņā ar iepriekš minētā Likuma Nr. 240/2010 24. panta 3. punkta a) apakšpunktu), aizliedz pēc tam nodibināt darba tiesiskās attiecības uz nenoteiktu laiku, jo Itālijas tiesību sistēmā nav cita pasākuma, ar kuru varētu novērst un sodīt ļaunprātīgu izmantošanu, kad universitātes izmanto secīgas [darba tiesiskās] attiecības uz noteiktu laiku?

(¹) Padomes Direktīva 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamat nolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV 1999, L 175, 43. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. janvārī iesniedza *Consiglio di Stato* (Itālija) – *Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)*/PC, RE

(Lieta C-44/20)

(2020/C 161/38)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)*

Atbildētāji: PC, RE

Prejudiciālie jautājumi

- a) vai 1999. gada 18. martā noslēgtā Pamat nolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas ir ietverts Padomes Direktīvas 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) ⁽¹⁾ pielikumā, 4. klauzula ir jāsaprot tādējādi, ka tā nosaka, ka dienesta laikposmi, ko kāds Iestādes nodarbināts darba ņēmējs nostrādājis noteikta laika darba attiecībās, veicot pienākumus, kas sakrīt ar tās pašas Iestādes atbilstošajā kategorijā iekļauta štata darbinieka pienākumiem, ir jāņem vērā personas darba stāža noteikšanai arī tad, ja šīs personas turpmākā iekļaušana štatā notiek pēc atklāta konkursa procedūras, lai gan konkursa procedūrai ir īpatnības, kas, kā jau minēts, nosaka attiecību pilnīgu pārjaunojumu un jaunu pastāvīgu darba attiecību – pārtraucot iepriekšējās darba attiecības, kam konkursa procedūras dalībnieks ir piekritis – rašanos, ko raksturo valsts varas izdots akts par iekļaušanu štatā un īpaši pienākumi un specifiska nostiprināta stabilitāte?
- b) ja atbilde uz iepriekš a) punktā uzdoto jautājumu ir apstiprinoša: vai agrāk iegūtais darba stāžs ir pilnībā jāatzīst vai tomēr pastāv objektīvs iemesls, kas attiecībā uz pilnīgu atzīšanu ļauj diferencēt atzīšanas kritērijus iepriekš minēto īpatnību dēļ?
- c) ja atbilde uz iepriekš b) punktā uzdoto jautājumu ir noliedzoša: uz kādu kritēriju pamata ir jāaprēķina atzīstamais darba stāžs, lai tas nebūtu diskriminējoši?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamat nolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV 1999, L 175, 43. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 28. janvārī iesniedza *Bundesverwaltungsgericht* (Vācija) – F./Stadt Karlsruhe

(Lieta C-47/20)

(2020/C 161/39)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Pamatlietas puses

Prasītājs: F.

Atbildētāja: *Stadt Karlsruhe*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Direktīvas 2006/126/EK ⁽¹⁾ 2. panta 1. punkta un 11. panta 4. punkta otrās daļas regulējums dalībvalstij, kuras teritorijā citas dalībvalsts izsniegtas A un B kategorijas ES vadītāja apliecības turētājam par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā pirmajā minētajā dalībvalstī it tikušas atsauktas tiesības vadīt mehāniskos transportlīdzekļus ar šo vadītāja apliecību, pieļauj atteikt tādas šo kategoriju vadītāja apliecības atzīšanu, kas attiecīgajai personai pēc atsaukuma ir tikusi izsniegta otrajā minētajā dalībvalstī atjaunošanas ceļā saskaņā ar Direktīvas 2006/126/EK 7. panta 3. punkta otro daļu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/126/EK (2006. gada 20. decembris) par vadītāju apliecībām (OV 2006, L 403, 18. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 3. februārī iesniedza Bundesgerichtshof
(Vācija) – Hengstenberg GmbH & Co. KG/Spreewaldverein e.V.**

(Lieta C-53/20)

(2020/C 161/40)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Hengstenberg GmbH & Co. KG

Atbildētāja: Spreewaldverein e.V.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai procedūrā par tādiem grozījumiem specifikācijā, kas nav maznozīmīgi, jebkāds pašreizējs vai iespējams fiziskas vai juridiskas personas ekonomisks aizskārums, kas nav mazticams, var būt pietiekams, lai pamatotu likumīgu interešu esamību Regulas (ES) Nr. 1151/2012 ⁽¹⁾ 53. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē, skatot to kopsakarā ar 49. panta 3. punkta pirmo daļu un 4. punkta otro daļu, kas ir nepieciešamas, lai iesniegtu iebildumus pret pieteikumu vai apelācijas sūdzību par lēmumu, ar kuru apmierināts pieteikums?
- 2) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

vai procedūrā par tādiem grozījumiem specifikācijā, kas nav maznozīmīgi, likumīgas intereses Regulas Nr. 1151/2012 53. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē, skatot to kopsakarā ar 49. panta 3. punkta pirmo daļu un 4. punkta otro daļu, ir (tikai) uzņēmējiem, kuri ražo salīdzināmus produktus vai pārtikas produktus kā tie uzņēmēji, attiecībā uz kuriem ir reģistrēta aizsargāta ģeogrāfiskās izcelsmes norāde?
- 3) Gadījumā, ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša:
 - a) vai attiecībā uz izvīzītajām prasībām par likumīgajām interesēm Regulas Nr. 1151/2012 49. panta 3. punkta pirmās daļas un 4. punkta otrās daļas izpratnē ir jānošķir reģistrācijas procedūra saskaņā ar šīs regulas 49.–52. pantu, no vienas puses, un procedūra par grozījumiem specifikācijā saskaņā ar šīs pašas regulas 53. pantu, no otras puses, un
 - b) tādēļ procedūrā par tādiem grozījumiem specifikācijā, kas nav maznozīmīgi, likumīgas intereses Regulas Nr. 1151/2012 53. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē, skatot to kopsakarā ar 49. panta 3. punkta pirmo daļu un 4. punkta otro daļu, ir tikai ražotājiem, kuri ģeogrāfiskajā apgabalā ražo produktus, kas atbilst produkta specifikācijai, vai arī ir konkrēti iecerējuši šādu ražošanu, tādējādi “apgabalam nepiederošas personas” *a priori* izslēdzot no likumīgo interešu īstenošanas?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1151/2012 (2012. gada 21. novembris) par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu kvalitātes shēmām (OV 2012, L 343, 1. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 5. februārī iesniedza Administratīvā
apgabaltiesa (Latvija) – VAS “Latvijas dzelzceļš”/Valsts dzelzceļa administrācija**

(Lieta C-60/20)

(2020/C 161/41)

Tiesvedības valoda – latviešu

Iesniedzējtiesa

Administratīvā apgabaltiesa

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: VAS "Latvijas dzelzceļš"

Otra puse apelācijas tiesvedībā: Valsts dzelzceļa administrācija

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai direktīvas 2012/34/ES ⁽¹⁾ 13. panta otrā un sestā daļa (regulas 2017/2177 ⁽²⁾ 15. panta 5. un 6. punkts) var tikt piemērota tādējādi, ka regulatīvā iestāde var infrastruktūras objekta īpašniekam, kurš nav apkalpes sistēmas operators, uzlikt pienākumu nodrošināt pakalpojumu pieejamību?
- 2) Vai direktīvas 2012/34/ES 13. panta sestā daļa (regulas 2017/2177 15. panta 5. un 6. punkts) ir tulkojama tādējādi, ka tā atļauj ēkas īpašniekam izbeigt nomas attiecības un veikt apkalpes vietas rekonversiju?
- 3) Vai direktīvas 2012/34/ES 13. panta sestā daļa (regulas 2017/2177 15. panta 5. un 6. punkts) ir tulkojama tādējādi, ka tā uzraugošajai iestādei paredz pienākumu pārbaudīt vienīgi to, vai apkalpes vietas operators (konkrētajā situācijā apkalpes vietas īpašnieks) patiesi ir nolēmis veikt apkalpes vietas rekonversiju?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/34/ES (2012. gada 21. novembris), ar ko izveido vienotu Eiropas dzelzceļa telpu (OV 2012, L 343, 32. lpp.)

⁽²⁾ Komisijas Īstenošanas regula (ES) 2017/2177 (2017. gada 22. novembris) par piekļuvi apkalpes vietām un ar dzelzceļu saistītiem pakalpojumiem (OV 2017, L 307, 1. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. februārī iesniedza Cour du travail de Liège (Beļģija) – Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)/M

(Lieta C-67/20)

(2020/C 161/42)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour du travail de Liège

Pamatlietas puses

Prasītāja: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Atbildētājs: M

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tāds valsts tiesībās paredzēts tiesiskās aizsardzības līdzeklis – kas ir pieejams patvēruma meklētājam, kura starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir piedāvāts nodot izskatīšanai citā dalībvalstī, – kuram nav nekādas apturošas iedarbības, un šāda iedarbība rodas tikai gadījumā, kad nenovēršamas pārsūtīšanas nolūkā tiek piemērota brīvības atņemšana, ir uzskatāms par efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli Dublinas III regulas ⁽¹⁾ 27. panta izpratnē?
- 2) Vai efektīvs tiesiskās aizsardzības līdzeklis Dublinas III regulas 27. panta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka laikposmā, kamēr tiek skatīta pārsūtīšana par pārsūtīšanas lēmumu, nav pieļaujams vienīgi izpildīt piespiedu pārsūtīšanas pasākumu, vai arī [tas ir jāinterpretē] tādējādi, ka tiek aizliegts ikviens pasākums, ar ko tiek sagatavota izraidīšana (piemēram, pārvietošana uz citu centru, kurā tiek īstenots atgriešanas plāns attiecībā uz tiem patvēruma meklētājiem, kuru aizsardzības pieteikumu ir piedāvāts nodot izskatīšanai citā Eiropas valstī)?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. februārī iesniedza *Cour du travail de Liège* (Beļģija) – *Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)*/C

(Lieta C-68/20)

(2020/C 161/43)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour du travail de Liège

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)*

Atbildētāja: C

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tāds valsts tiesībās paredzēts tiesiskās aizsardzības līdzeklis – kas ir pieejams patvēruma meklētājam, kura starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir piedāvāts nodot izskatīšanai citā dalībvalstī, – kuram nav nekādas apturošas iedarbības, un šāda iedarbība rodas tikai gadījumā, kad nenovēršamas pārsūtīšanas nolūkā tiek piemērota brīvības atņemšana, ir uzskatāms par efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli Dublīnas III regulas ⁽¹⁾ 27. panta izpratnē?
- 2) Vai efektīvs tiesiskās aizsardzības līdzeklis Dublīnas III regulas 27. panta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka laikposmā, kamēr tiek skatīta pārsūdzība par pārsūtīšanas lēmumu, nav pieļaujams vienīgi izpildīt piespiedu pārsūtīšanas pasākumu, vai arī [tas ir jāinterpretē] tādējādi, ka tiek aizliegts ikviens pasākums, ar ko tiek sagatavota izraidīšana (piemēram, pārvietošana uz citu centru, kurā tiek īstenots atgriešanas plāns attiecībā uz tiem patvēruma meklētājiem, kuru aizsardzības pieteikumu ir piedāvāts nodot izskatīšanai citā Eiropas valstī)?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 10. februārī iesniedza *Cour du travail de Liège* (Beļģija) – *Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)*/C

(Lieta C-69/20)

(2020/C 161/44)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour du travail de Liège

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)*

Atbildētāja: C

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tāds valsts tiesībās paredzēts tiesiskās aizsardzības līdzeklis – kas ir pieejams patvēruma meklētājam, kura starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir piedāvāts nodot izskatīšanai citā dalībvalstī, – kuram nav nekādas apturošas iedarbības, un šāda iedarbība rodas tikai gadījumā, kad nenovēršamas pārsūtīšanas nolūkā tiek piemērota brīvības atņemšana, ir uzskatāms par efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli Dublīnas III regulas ⁽¹⁾ 27. panta izpratnē?

- 2) Vai efektīvs tiesiskās aizsardzības līdzeklis Dublīnas III regulas 27. panta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka laikposmā, kamēr tiek skatīta pārsūdzība par pārsūtīšanas lēmumu, nav pieļaujams vienīgi izpildīt piespiedu pārsūtīšanas pasākumu, vai arī [tas ir jāinterpretē] tādējādi, ka tiek aizliegts ikviens pasākums, ar ko tiek sagatavota izraidīšana (piemēram, pārvietošana uz citu centru, kurā tiek īstenots atgriešanas plāns attiecībā uz tiem patvēruma meklētājiem, kuru aizsardzības pieteikumu ir piedāvāts nodot izskatīšanai citā Eiropas valstī)?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 12. februārī iesniedza Administrativen sad Varna (Bulgārija) – “BalevBio” EOOD/Teritorialna Direktsia Severna Morska, Agentsia “Mitnitsi”

(Lieta C-76/20)

(2020/C 161/45)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad Varna

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: “BalevBio” EOOD

Atbildētāja apelācijas tiesvedībā: Teritorialna Direktsia Severna Morska, Agentsia “Mitnitsi”

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2015/1754 (¹) (2015. gada 6. oktobris), ar ko groza I pielikumu Padomes Regulā (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu, vispārīgo [kombinētās nomenklatūras] interpretācijas noteikumu 3. noteikuma a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai klasificētu tādus izstrādājumus kā pamatlieta aplūkotos, kuri sastāv no dažādiem materiāliem, vienmēr tā pozīcija, kurā ietilpst pēc daudzuma (apjoma) dominējošais materiāls, ir “pozīcij[a], kurā ir konkrētāks preces apraksts”, vai arī šāda interpretācija ir iespējama tikai tad, ja pašā pozīcijā daudzums (apjoms) ir paredzēts kā kritērijs, pēc kura prece ir konkrētāk aprakstīta un precīzāk un pilnīgāk raksturota?
- 2) Atkarībā no atbildes uz pirmo jautājumu un, ņemot vērā [Harmonizētās sistēmas] skaidrojumus par pozīcijām 4410 un 4419: vai Īstenošanas regula (ES) 2015/1754 ir jāinterpretē tādējādi, ka pozīcijā 4419 neietilpst izstrādājumi no kokskaidu (šķiedru) plātnēm, kurās saistvielu (termoaktīvi sveķi) svars pārsniedz 15 % no plātnes svara?
- 3) Vai Īstenošanas regula (ES) 2015/1754 ir jāinterpretē tādējādi, ka tādas preces kā pamatlieta aplūkotās, proti, glāzes, kas ražotas no kompozītmateriāla – augu lignocelulozes šķiedras 72,33 % apmērā un saistvielas (melamīna sveķi) 25,2 % apmērā, ir jāklasificē I pielikuma apakšpozīcijā 3924 10 00?

(¹) Komisijas Īstenošanas regula (ES) 2015/1754 (2015. gada 6. oktobris), ar ko groza I pielikumu Padomes Regulā (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV 2015, L 285, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 14. februārī Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2019. gada 11. decembra rīkojumu lietā T-547/19 Sarantis Sarantos/Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija

(Lieta C-84/20 P)

(2020/C 161/46)

Tiesvedības valoda – grieķu.

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis (pārstāvis: C. Papatiriou, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi

Apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- izlemt viņu 2019. gada 31. jūlija prasību, nenosūtot pārsūdzēto rīkojumu atpakaļ izskatīšanai Vispārējai tiesai;
- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas devītās palātas 2019. gada 11. decembra rīkojumu, kas reģistrēts ar numuru 923557 un pieņemts attiecībā uz minēto prasību, un šo prasību pilnībā apmierināt;
- atcelt Regulu (ES) 2019/1157⁽¹⁾ (2019.gada 20.jūnijs);
- piespriest atbildētājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza divus pamatus.

1. **Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu** tiek apgalvots, ka, ar pārsūdzēto rīkojumu noraidot apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību kā nepieņemamu un it īpaši nospriežot, ka "(..) ar apstrīdēto regulu prasītāji, kas ir fiziskas personas, netiek skarti tādu tiem raksturīgu īpašību dēļ vai tādas faktiskas situācijas dēļ, kas tos atšķir no visām citām personām, bet gan viņu pārliecības dēļ, kādu faktiski vai potenciāli pauž nenoteikts personu skaits. Tādējādi pārsūdzētā regula prasītājus neskar tieši LESD 263. panta ceturtais daļas nozīmē", Vispārēja tiesa ir pārkāpusi LESD 263. panta ceturto daļu, Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 19. pantu, samērīguma principu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (2000/C 364/01) preambulu, kā arī 47. pantu un 52. panta 1. punktu, Līguma par Eiropas Savienību 5. panta 1. un 4. punktu (tos skatot atsevišķi un kopā ar [Līguma par Eiropas Savienības darbību] Protokolu Nr. 2 par proporcionalitātes principa piemērošanu), kā arī attiecīgo judikatūru. Apelācijas sūdzības iesniedzēji savā prasībā atsaucas uz to, ka ar apstrīdēto regulu tiek pārkāptas viņu cilvēktiesības, kuru starpā ir arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartā paredzētās pamattiesības (cilvēka cieņa, reliģiska ticība, tiesības iebilst, pamatojoties uz ticības brīvību, privātā dzīve un brīvība, personas dati, tiesības uz skaidri iztīktu piekrišanu jebkurai to apstrādei), līdz ar to regula viņus skar tieši un individuāli un **minēto tiesību kā cilvēka pamattiesību rakstura dēļ** viņiem ir tiesības celt Vispārējā tiesā prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta ceturtais daļas nozīmē, un Savienības tiesnešiem ir tieši uzlikts pienākums cilvēka pamattiesību pārkāpuma gadījumā pārbaudīt regulu tiesiskumu.

2. **Ar otro apelācijas sūdzības pamatu** tiek apgalvots, ka pārsūdzēto rīkojumu pieņēmusī Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka sestā prasītāja – advokāta *Christos Papatotiriou* pārstāvība tajā ir nepieņemama, jo “(..) sestais prasītājs **savai pārstāvībai** nav izmantojis advokāta, kas būtu trešā persona, pakalpojumus, bet ir rīkojies pats savā vārdā, pats parakstīdams prasības pieteikumu un izmantojams savu advokāta statusu, pamatojoties uz apliecināšanu dokumentu, kas minēts Reglamenta 51. panta 2. punktā (..)”, ir kļūdains *contra legem* interpretējusi Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 19. pantu un pārkāpusi Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu un samērīguma principu, kā arī attiecīgās Savienības tiesību normas, kas pieņemtas tā nodrošināšanai.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/1157 (2019. gada 20. jūnijs) par Savienības pilsoņu personas apliecību un Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem, kuri izmanto tiesības brīvi pārvietoties, izsniegto uzturēšanās dokumentu drošības uzlabošanu (OV 2019, L 188, 67. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 20. februārī iesniedza tribunal correctionnel de Bordeaux (Francija) – Procureur de la République/ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

(Lieta C-88/20)

(2020/C 161/47)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Pamatlietas puses

Prasītājs: Procureur de la République

Atbildētāji: ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 50. pants, interpretējot to, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 7. protokola 4. pantu un ar to saistīto Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, nepieļauj vienlaicīgu kriminālprocesu un administratīvo procesu par vienu un to pašu likumpārkāpumu (telemarketingu) ar divām dažādām kvalifikācijām?
- 2) Ja atbilde ir apstiprinoša, kas nozīmē vienotu procesu par vienu nodarījumu, vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. pantā, kurā ir nostiprināti noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības un samērīguma principi, kas ir interpretēti, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas tiesības un brīvības un ar to saistītās Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras pamattiesības, nav prasīts, lai vienota procesa kritēriji tiktu iepriekš noteikti, ņemot vērā pienākumu neizpildes smagumu?
- 3) Ja atbilde ir noliedzīga, kas nozīmē procesu kumulāciju, vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. pantā, kurā ir nostiprināti noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības un samērīguma principi, kas ir interpretēti, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas tiesības un brīvības un ar to saistītās Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras pamattiesības, nav prasīts, lai šie vienlaicīgie kriminālprocesi un administratīvie procesi par vienu un to pašu likumpārkāpumu (telemarketingu) tiktu attiecināti tikai uz vissmagākajiem nodarījumiem un lai šajā gadījumā smaguma kritēriji tiktu iepriekš noteikti?

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 24. februārī iesniedza Højesteret (Dānija) –
Apcoa Parking Danmark A/S/Skatteministeriet**

(Lieta C-90/20)

(2020/C 161/48)

Tiesvedības valoda – dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Pamatlietas puses

Prasītāja: Apcoa Parking Danmark A/S

Atbildētāja: Skatteministeriet

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes Direktīvas 2006/112/EEK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu ⁽¹⁾ 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir interpretējams tādējādi, ka kontroles maksas par stāvēšanas uz privātā īpašuma noteikumu pārkāpumiem ir uzskatāmas par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību un tādējādi – par darījumu, kas apliekams ar PVN?

⁽¹⁾ OV 2006, L 347, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. februārī iesniedza Tribunal du travail de Nivelles (Beļģija) – SD/Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, kurš rīkojas kā Régie des Quartiers de Tubize ASBL maksātspējas procesa administrators

(Lieta C-104/20)

(2020/C 161/49)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal du travail de Nivelles

Pamatlietas puses

Prasītājs: SD

Atbildētāji: Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, kurš rīkojas kā Régie des Quartiers de Tubize ASBL maksātspējas procesa administrators

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem ⁽¹⁾ 3., 5. un 6. pants, aplūkojot kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktu, kā arī Padomes Direktīvas 89/391/EEK (1989. gada 12. jūnijs) par pasākumiem, kas ieviešami, lai uzlabotu darba ņēmēju drošību un veselības aizsardzību darbā ⁽²⁾, 4. panta 1. punktu, 11. panta 3. punktu un 16. panta 3. punktu, ciktāl ar tiem netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kas darba devējiem nenosaka pienākumu izveidot sistēmu, kura ļauj uzskaitīt katra darbinieka nostrādātā ikdienas darba laika ilgumu (2019. gada 14. maija spriedums C-55/18), ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts tas, ka tādā valsts regulējumā, šajā gadījumā – Beļģijas Civilkodeksa 1315. pantā, ar kuru personai, kura prasa izpildīt saistību, ir uzlikts pienākums to pierādīt, nav paredzēta pierādīšanas pienākuma apgrīošana, ja darbinieks atsaucas uz normālā darba laika pārsniegšanu, ja:

- šis valsts regulējums, šajā gadījumā Beļģijas regulējums, neuzliek darba devējiem pienākumu izveidot uzticamu sistēmu, kas ļauj uzskaitīt katra darbinieka nostrādāto ikdienas darba laiku ilgumu;
- un darba devējs pēc paša iniciatīvas nav izveidojis šādu sistēmu;
- tādējādi padarot par faktiski neiespējamu darbiniekam pierādīt šo pārsniegšanu?

⁽¹⁾ OV 2003, L 299, 9. lpp.

⁽²⁾ OV 1989, L 183, 1. lpp.

**Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 25. februārī Grieķijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas
(ceturtā palāta) 2019. gada 19. decembra spriedumu lietā T-14/18 Grieķijas Republika/Eiropas
Komisija**

(Lieta C-106/20 P)

(2020/C 161/50)

* Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Grieķijas Republika (pārstāvji: E. Tsaousi, E. Leftheriotou un A. Vasilopoulou)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz apmierināt viņas apelācijas sūdzību un atcelt pārsūdzēto Vispārējās tiesas 2019. gada 19. decembra spriedumu lietā T-14/18, ar kuru tika noraidīta Grieķijas Republikas 2018. gada 16. janvāra prasība atcelt Komisijas īstenošanas lēmumu (ES) 2017/2014 (2017. gada 8. novembris), apmierināt šo prasību un atcelt Komisijas lēmumu daļā, ar kuru no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz Grieķijas Republikas izdevumus platībatkarīgo maksājumu jomā par 2014. finanšu gadu, kas atbilst 5 % no kopējās izdevumu summas visiem ganību atbalstiem, no kopējās neto summas EUR 12 482 555,68 apmērā. Turklāt piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus.

Pirmais apelācijas sūdzības pamats it īpaši attiecas uz to pārsūdzētā sprieduma daļu, ar kuru Vispārējā tiesa noraidījusi argumentu, ko Grieķijas Republika norādīja tiesas sēdē, pamatojoties uz 2019. gada 15. maija Tiesas spriedumu Grieķija/Komisija (C-341/17 P, EU:C:2019:409). Ar pirmo šī pamata daļu tiek apgalvots, ka pārsūdzētais spriedums pārkāpjot procesuālās normas un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, daļā, ar kuru ir noraidīts iepriekš minētais Grieķijas Republikas pamats kā nepieņemams un kurai esot neietiekams un pretrunīgs pamatojums. Otrā daļa ir par kļūdainu Regulas 796/2004 2. panta interpretāciju un piemērošanu, kā arī par pretrunīgu un nepietiekamu pārsūdzētā sprieduma pamatojumu tajā daļā, kurā Grieķijas Republikas arguments ir uzskatīts par neefektīvu.

Otrais un trešais apelācijas sūdzības pamats ir par to daļu, kurā pārsūdzētajā spriedumā tiek noraidīti pārējie atcelšanas pamati. Tostarp ar otro apelācijas sūdzības pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā spriedumā esot sagrozīts pierādīšanas līdzekļu, kas iesniegti tiesvedības laikā – it īpaši pilnas aprēķina tabulas ar aplēsēm par 79 664 lauksaimnieku ganībām, kas saņēmuši atbalstu, nepamatoti izmaksātām summām un Grieķijas Republikas atgūtām summām – saturs, no kā izriet likuma pārkāpums un pretrunīgs un nepietiekams pamatojums.

Ar trešo apelācijas sūdzības pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētais spriedums esot jāatceļ, jo tajā esot kļūdaini interpretēti un piemēroti Regulas 1290/2005 31. panta 1. un 2. punkts, Regulas 1306/2013 52. panta 2. un 3. punkts un Deleģētās regulas Nr. 907/2014 12. panta 1. līdz 6. punkts, neesot ievērotas Komisijas dokumentos VI/5330797 un C(2015)3675 final/8-6-2015 izklāstītās Komisijas pamatnostādnes, neesot izpildīts pienākums norādīt pamatojumu (LESD 296. pants), kļūdaini piemērotas normas attiecībā uz pierādījumiem (pierādīšanas pienākums sadalīts tādā veidā, ka Grieķijas Republikai tiek uzlikts *probatio diabolica* [pienākums pierādīt notikumu neesamību]), kā arī kļūdaini interpretēti un piemēroti principi *non venire contra factum proprium*, *ne bis in idem* un vispārējais samērīguma princips. Turklāt pārsūdzētais spriedums neesot pietiekami pamatots un esot pretrunīgs.

Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 26. februārī Grieķijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2019. gada 19. decembra spriedumu lietā T-295/18 Grieķijas Republika/Eiropas Komisija

(Lieta C-107/20 P)

(2020/C 161/51)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Grieķijas Republika (pārstāvji: E. Tsaousi, A. Vasilopoulou un E. Krompa)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz apmierināt viņas apelācijas sūdzību un atcelt pārsūdzēto Vispārējās tiesas 2019. gada 19. decembra spriedumu lietā T-295/18, ar kuru ir noraidīta Grieķijas Republikas 2018. gada 7. maija prasība pret Komisijas Īstenošanas lēmumu Nr. 2018/304/ES (2018. gada 27. februāris), ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus Grieķijas Republikas izdevumus par bruto summu EUR 17 869 131,75 (budžētārās ietekmes summa EUR 14 857 076,98), kurus tā veikusi un pieteikusi ELFLA ietvaros saistībā ar pasākumiem 125A, 321 un 322 (bruto summa EUR 15 631 043,52 un budžētārās ietekmes summa EUR 12 618 988,75) un pasākumu 123A (bruto summa EUR 2 238 088,23), kā arī bruto summu EUR 588 103,59 [par izdevumiem], kurus tā veikusi ELGF ietvaros, pēc pārbaudes pasākuma par 2011. – 2014. finanšu gada darījumiem.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza sešus pamatus. Pirmie pieci apelācijas sūdzībā izvirzītie pamati attiecas uz pamatu par ELFLA izdevumiem piemēroto korekciju atcelšanu noraidīšanu.

Ar pirmo apelācijas pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauta Regulas (ES) 1306/2013 52. panta 4. punkta kļūdaina interpretācija un piemērošana, esot sagrozīts prasības apjoms un tās 23. pielikums un neesot sniegts pietiekams pamatojums pārsūdzētajam spriedumam.

Ar otro apelācijas pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētais spriedums esot jāatceļ, jo tas neesot pamatots, tajā esot sniegta *ne bis in idem* principa kļūdaina interpretācija un tas esot nepareizi piemērots, un neesot ņemts vērā Vispārējās tiesas nospriestais par Grieķijas Republikas iebildumiem pēc būtības par to, ka Komisija pārkāpusi tiesiskās drošības, labas pārvaldības, tiesiskās palāvības aizsardzības un samērīguma principus, ar to pārkāpjot Reglamenta 76. pantu.

Ar trešo apelācijas pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā spriedumā esot kļūdaini interpretēti un piemēroti Regulas (EK) Nr. 1698/2005 71. panta 2. un 3. punkts un 75. pants, Regulas (EK) Nr. 1974/2006 43. pants, kā arī Regulas (ES) Nr. 65/2011 24. panta 2. punkta b) apakšpunkts un ka trešā prasības pamata noraidījums neesot pietiekami un atbilstoši pamatots.

Ar ceturto apelācijas pamatu tiek apgalvots, ka esot kļūdaini interpretēts un piemērots LESD 296. pants, to skatot to kopā ar Īstenošanas regulas 908/2014 36. un 40. pantu, kā arī esot norādīts pārsūdzētā sprieduma nepietiekams, neatbilstošs un pretrunīgs pamatojums attiecībā uz Komisijas pieļauto samērīguma principa un labas pārvaldības pārkāpumu.

Ar piekto apelācijas pamatu tiek norādīts, ka Vispārējā tiesa neesot spriedusi par Grieķijas Republikas iebildumu pēc būtības par to, ka Komisija ir pārkāpusi samērīguma principu attiecībā uz finanšu korekciju piemērošanu pasākumiem 321, 322 un 123A, tādējādi pārkāpjot Reglamenta 76. pantu.

Attiecībā uz ELGF izdevumiem piemērotās korekcijas atcelšanas iemeslu noraidīšanu sestajā apelācijas pamatā tiek norādīts, ka esot kļūdaini piemērots LESD 296. pantā norādītais pienākums sniegt pamatojumu, esot sagrozīts kopsavilkuma ziņojums un neesot sniegts pietiekams pamatojums.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 27. februārī iesniedza Högsta domstolen
(Zviedrija) – Polijas Republika/PL Holdings Sàrl**

(Lieta C-109/20)

(2020/C 161/52)

Tiesvedības valoda – zviedru

Iesniedzējtiesa

Högsta domstolen

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja un atbildētāja kasācijas tiesvedībā: Polijas Republika

Atbildētāja un kasācijas sūdzības iesniedzēja: PL Holdings Sàrl

Prejudiciālais jautājums

Vai LESD 267. un 344. pants, kā tie ir interpretēti spriedumā lietā *Achmea* ⁽¹⁾, nozīmē, ka šķīrējtiesas līgums, ja tas ir noslēgts starp dalībvalsti un ieguldītāju – ciktāl ieguldījumu nolīgumā ir ietverta šķīrējtiesas klauzula, kas nav spēkā, jo nolīgums ir noslēgts starp divām dalībvalstīm, – zaudē spēku tādēļ, ka dalībvalsts pēc tam, kad ieguldītājs ir aizsācis procesu šķīrējtiesā, brīvas gribas vadīta ir atturējusies iebilst pret kompetences neesamību?

⁽¹⁾ Tiesas 20181. gada 6. marta spriedums lietā *Achmea* (lieta C-284/16, EU:C:2018:158).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 28. februārī iesniedza Conseil d'État (Beļģija) –
M.A./État belge**

(Lieta C-112/20)

(2020/C 161/53)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Conseil d'État

Pamatlietas puses

Prasītājs: M.A.

Atbildētāja: État belge

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi⁽¹⁾, 5. pants, saskaņā ar kuru dalībvalstīm, īstenojot šo direktīvu, ir jāņem vērā bērna intereses, to lasot kopā ar šīs pašas direktīvas 13. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 24. un 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir prasīts ņemt vērā bērna, kas ir Savienības pilsonis, intereses, pat ja atgriešanas lēmums ir pieņemts tikai attiecībā uz vienu bērna vecāku?

⁽¹⁾ OV 2008, L 348, 98. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 3. martā iesniedza *Cour d'appel de Bruxelles* (Beļģija) – *bpost SA/Autorité belge de la concurrence*

(Lieta C-117/20)

(2020/C 161/54)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour d'appel de Bruxelles

Pamatlietas puses

Prasītāja: *bpost SA*

Atbildētāja: *Autorité belge de la concurrence*

Personas, kas iestājušās lietā: *Publimail SA*, Eiropas Komisija

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai princips *non bis in idem*, kas garantēts Hartas 50. pantā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neliedz dalībvalsts kompetentajai administratīvajai iestādei uzlikt naudas sodu par Eiropas konkurences tiesību pārkāpumu tādā gadījumā kā šajā lietā, kurā tai pašai juridiskajai personai jau ir ticis galīgi atcelts valsts pasta regulatora tai uzliktais naudas sods par tiesību aktu pasta jomā apgalvotu pārkāpumu, ņemot vērā tos pašus faktus vai līdzīgus faktus, ciktāl nav izpildīts aizsargāto likumīgo interešu vienotības kritērijs, jo šī lieta attiecas uz diviem dažādiem pārkāpumiem, ar kuriem ir pārkāpti divi atšķirīgi tiesiskie regulējumi, kas attiecas uz divām dažādām tiesību jomām?
- 2) Vai princips *non bis in idem*, kas garantēts Hartas 50. pantā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neliedz dalībvalsts kompetentajai administratīvajai iestādei uzlikt naudas sodu par Eiropas konkurences tiesību pārkāpumu tādā gadījumā kā šajā lietā, kurā tai pašai juridiskajai personai jau ir ticis galīgi atcelts valsts pasta regulatora tai uzliktais naudas sods par tiesību aktu pasta jomā apgalvotu pārkāpumu, ņemot vērā tos pašus faktus vai līdzīgus faktus, jo principa *non bis in idem* ierobežojums esot pamatots ar to, ka ar tiesību aktiem konkurences jomā tiecas sasniegt papildu vispārējo interešu mērķi, proti, nodrošināt un saglabāt neizkropļotu konkurences sistēmu iekšējā tirgū, un šie tiesību akti nepārsniedz to, kas ir atbilstošs un nepieciešams tajos paredzētā leģitīmā mērķa sasniegšanai un/vai šo pārējo uzņēmēju tiesību un uzņēmējdarbības brīvības aizsardzībai atbilstoši Hartas 16. pantam?

VISPĀRĒJĀ TIESA

Prasība, kas celta 2020. gada 14. februārī – Fryč/Komisija

(Lieta T-92/20)

(2020/C 161/55)

Tiesvedības valoda – čehu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Petr Fryč (Pardubice, Čehijas Republika) (pārstāve: Š. Oharková, advokāte)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka Eiropas Savienības institūcijas būtiski nav ievērojušas savus pienākumus un nodarījušas prasītājam zaudējumus, jo:
 - Eiropas Komisija ir pieņēmusi Regulu (EK) Nr. 800/2008 (2008. gada 6. augusts) (vispārējā grupu atbrīvojuma regula) formā, ar ko tostarp ir pārsniegtas no Līgumiem izrietošās juridiskās pilnvaras, nav nodrošināta konstitucionālo principu ievērošana saistībā ar to, ka konkurenci kopējā tirgū var ietekmēt tikai izņēmuma gadījumos un pamatoti, kā arī ir prettiesiski atļauts valsts atbalsta īstenošana subsīdiu programmas (darbības programma “Uzņēmējdarbība un inovācijas”, turpmāk tekstā – “DPUI”) ietvaros, ar šo atbalstu nodarot zaudējumus prasītāja veiktajai saimnieciskajai darbībai;
 - Eiropas Komisija ar 2007. gada 3. decembra lēmumu pieņēma darbības programmu, kura ir pretrunā Līgumiem un Eiropas Savienības Pamattiesību hartai, un šo lēmumu nav publicējusi;
 - Eiropas Komisija, izskatot tai iesniegto prasītāja sūdzību par DPUI prettiesiskumu, nav rīkojusies pareizi, jo tā nav nedz izvērtējusi DPUI izveides un ieviešanas apstākļus, nedz pienācīgi pamatojusi, kāpēc tā ir noraidījusi prasītāja iesniegto sūdzību;
 - Eiropas Savienības Tiesa, atsakoties izskatīt lietu pēc būtības saistībā ar prasību atcelt vispārējās grupu atbrīvojuma regulu un noraidot prasību kā acīmredzami nepamatotu, nav izpildījusi savu juridisko pienākumu ievērot samērīguma principu un ar pārmērīgi formālu un vienpusēju pieeju ir pārkāpusi prasītāja konstitucionālās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un piekļuvi taisnīgai tiesai;
- piespriest atbildētajai trīs dienu laikā no sprieduma stāšanās spēkā samaksāt prasītājam naudas summu 4 800 000 EUR apmērā kā atlīdzinājumu par zaudējumiem, kuri nodarīti iepriekš izklāstītajā veidā;
- piespriest atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka prasītājam ir nodarīti zaudējumi Savienības ārpuslīgumiskās atbildības ietvaros atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 340. panta otrajai daļai.

Tāda valsts atbalsta rezultātā, kas prasītāja konkurentam ir piešķirts, pārkāpjot LESD, prasītāja sabiedrībai konkurences jomā esot nodarīti zaudējumi, kuri sākotnēji izraisīja tās gada apgrozījuma samazinājumu un gada peļņas samazinājumu aptuveni viena miliona Čehijas kronu apmērā. Saistībā ar pāris gadus ilgušo valsts atbalstu un ar to saistīto viņa sabiedrības nelabvēlīgo ekonomisko stāvokli kompetentā tiesa Čehijas Republikā esot izdevusi rīkojumu par maksātnespējas pasludināšanu.

Gadījumā, ja Komisijas Regula (EK) Nr. 800/2008 (vispārējā grupu atbrīvojuma regula) tiktu atzīta par tiesisku, ar atbalstu, kas selektīvā un diskriminējošā veidā ir sniegts subsīdiju programmas DPUI ietvaros, prasītājam esot nodarīti īpaši un netipiski zaudējumi, kuri pilnībā pārsniedzot ar prasītāja sabiedrības darbību saistītā ekonomiskā riska robežu.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija 2008. gada 6. augusta Regulu (EK) Nr. 800/2008 (vispārējā grupu atbrīvojuma regula) ir pieņēmusi formā, kura neatbilst LESD 107. panta prasībām.

Atbilstoši LESD 109. pantam Padome esot pilnvarota ar regulu noteikt jomas, uz kurām neattiecas standarta procedūra, kad Komisija izvērtē valsts atbalsta pieteikumu un pārbauda, vai tas atbilst LESD 107. pantam. Padome esot pieņēmusi Regulu Nr. 659/1999 un tajā (atbilstoši LESD 108. panta 4. punktam) esot pilnvarojusi Komisiju pieņemt regulas, kurās ir paredzēti nosacījumi valsts atbalsta apstiprināšanai ārpus standarta "ad hoc" atļauju sistēmas. Komisija pieņēma Regulu Nr. 70/2001, pēc tam – Regulu Nr. 800/2008 un vēlāk – Regulu Nr. 651/2014 (vispārējā grupu atbrīvojuma regula).

Tomēr nedz Padome, nedz Komisija ar savām regulām neesot drīkstējušas pārkāpt LESD 107. panta robežas, jo to loma esot vien valsts atbalsta nosacījumu noteikšana tādā veidā, lai dalībvalstis, kas īsteno valsts atbalstu jomās, uz kurām "attiecas atbrīvojums", nevarētu īstenot valsts atbalstu, kas būtu pretrunā konkurences nekropļošanas principam, pat ja Komisija to ir atbrīvojusi no standarta procedūras. Tas ir vēl viens iemesls, kāpēc (LESD noteiktā un garantētā) Komisijas pārraudzība pār atbalsta sistēmām aptver arī jomas, uz kurām attiecas atbrīvojums, kāpēc (vismaz teorētiski) ir pieejama procedūra piešķirt atbalsta atzīšanai par prettiesisku un kāpēc Eiropas Savienība vēl joprojām uzskata sevi par tirgus ekonomiku, tas ir, par ekonomiku, kas ražo preces un sniedz pakalpojumus, kurus klienti iegādājas brīvprātīgi, lai optimizētu ienākumu un izmaksu attiecību, nevis preces un pakalpojumus, kurus nosaka politiķi un ierēdņi.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ar 2007. gada 3. decembra lēmumu pieņēma darbības programmu (DPUI), pārkāpjot Līgumus un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, un šo lēmumu nav publicējusi.

Komisija esot vienīgā Eiropas Savienības institūcija, kura ir pilnvarota kontrolēt to, vai valsts atbalsts tiek īstenots atbilstoši LESD 107. pantam.

Attiecībā uz apstiprināto darbības programmu Komisija neesot novērtējusi, vai un kāpēc ir radusies tirgus nepietiekamība, kura ir valsts atbalsta īstenošanas nosacījums. Turklāt Komisija Čehijas Republikai neesot prasījusi iesniegt izmaksu un ieguvumu izvērtējumu (*cost-benefit analysis, CBA*), objektīvi definētus rādītājus, vērtējumu par ietekmi uz konkurenci un neesot izvirzījusi citas prasības, kuras, prasītāja ieskatā, ir nepieciešamas valsts atbalsta īstenošanai. Tāpēc Komisija lēmums esot bijis prettiesisks un nesaderīgs ar Komisijas funkciju.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija no prasītāja ir saņēmusi virkni vēstuļu, tai skaitā īpašu izvērtējumu, kas liecina par DPUI ietvaros piešķirtā atbalsta prettiesiskumu, nav rīkojusies atbilstoši Padomes Regulai (EK) Nr. 659/1999 un nav ievērojusi Eiropas Savienības Pamattiesību hartā garantēto labas pārvaldības principu. Komisija, neveicot nekādus kontroles pasākumus un nepieprasot nekādus papildu dokumentus, esot attiekušies izskatīt prasītāja sūdzību, jo "prima facie" neesot konstatējusi nekādus pārkāpumus subsīdiju programmas DPUI īstenošanā.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Eiropas Savienības Tiesa (EST) ir liegusi taisnīgumu pārmērīga formālisma dēļ.

Prasītājs EST esot cēlusi prasību par trīs grupu atbrīvojumu regulu atcelšanu, pamatojoties uz to, ka tās esot pretrunā Līgumiem un Pamattiesību hartai. EST abās instancēs esot noraidījusi prasītāja celto prasību par grupu atbrīvojumu regulu atcelšanu, pamatojoties uz to, ka šīs prasības ir acīmredzami nepieņemamas. Noraidīšanas iemesls esot bijis LESD 263. pantā noteiktā objektīvā divus mēnešus ilgā termiņa izbeigšanās. EST nekādi neizvērtēja lietas būtību un tikai formāli esot piemērojusi prasības celšanas termiņu. Savukārt prasītājs argumentēja, ka Komisijas īstenotā kontroles mehānisma nepareizā darbība atklājās Komisijas atbildē uz sūdzību, ko prasītājs bija tajā iesniedzis. EST celtajā prasībā prasītājs norādīja, ka viņš par noilguma termiņa sākumu uzskata tieši Komisijas atbildi, kurā tā attiecās sīkāk izskatīt viņa sūdzību.

Prasība, kas celta 2020. gada 20. februārī – *Sciessent*/Komisija

(Lieta T-123/20)

(2020/C 161/56)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Sciessent LLC* (Beverlija, Masačūsetsa, Amerikas Savienotās Valstis), (pārstāvji: *K. Van Maldegem* un *P. Sellar*, advokāti, un *V. McElwee*, *Solicitor*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Īstenošanas lēmumu (ES) 2019/1973 (2019. gada 27. novembris), ar ko sudraba vara ceolītu neapstiprina par 2. un 7. produkta veida biocīdos lietojamu esošu aktīvo vielu (¹);
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus prasības pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesību noteikums, kas attiecas uz Līgumu un uz Regulas (ES) Nr. 528/2012 (²) 4. un 19. panta piemērošanu.
 - Atbildētāja, atsaucoties uz Biocīdu komitejas (BK) atzinumiem par aktīvās vielas sudraba vara ceolīta apstiprināšanu attiecībā uz 2. un 7. produkta veidiem, ir izdarījusi secinājumu, ka šī viela nevar tikt apstiprināta, jo nav pierādīta pietiekama tās efektivitāte. Tomēr, prasītājas ieskatā, efektivitātes novērtējums tika veikts prettiesiski, atsaucoties uz aplūkotu produktu. Tiek apgalvots, ka atbildētāja savā vielas novērtējumā un secinājumos par tās efektivitāti, izvērtējot sudraba vara ceolīta efektivitāti, ir nepareizi interpretējusi un piemērojusi attiecīgās tiesības.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvota kompetences neesamība – LESD 290. panta un Regulas (ES) Nr. 528/2012 4. panta un 19. panta pārkāpums.
 - Sudraba vara ceolīta neapstiprināšanas iemesls, pamatojoties uz apstrīdēto aktu, ir tas, ka aplūkotais produkts, kurā tas ir izmantots, neesot pietiekami efektīvs. Tomēr prasītāja apgalvo, ka atbildētāja likumīgi drīkstētu ņemt vērā tikai tos kritērijus, kuri ir uzskaitīti Regulas (ES) Nr. 528/2012 4. un 19. pantā. Šo kritēriju skaitā nav aplūkotā produkta efektivitāte, kuras novērtējums notiek sekundārajā un vēlākajā biocīda apstiprinājuma posmā dalībvalstu līmenī. Ņemot vērā apstākli, ka atbildētāja tieši šo novērtējumu ir veikusi, lai pamatotu sudraba vara ceolīta neapstiprināšanu – kas nozīmē, ka atbildētāja ir būtiski pārsniegusi tai ar Regulu (ES) Nr. 528/2012 piešķirtās rīcības pilnvaras –, tā ir pārkāpusi [LESD] 290. pantu un Regulas 4. un 19. pantu.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesību noteikums, kas attiecas uz Līgumu piemērošanu – nediskriminācijas princips.

— Prasītājas vielai esot tikusi piemērota atšķirīga attieksme nekā citām vielām, kuras tiek izmantotas attiecībā uz to pašu 2. un 7. produktu veidu, kaut arī atbildētāja nav objektīvi pamatojusi, kāpēc attieksmei pret sudraba vara ceolītu ir jāatšķiras no attieksmes pret minētajām vielām, uz kurām visām atbilstoši Regulai (ES) Nr. 528/2012 (un Direktīva 98/8/EK⁽³⁾) attiecas tie paši novērtējuma noteikumi, ciktāl runa ir par tā paša veida produktiem.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesību noteikums, kas attiecas uz Līgumu piemērošanu – tiesiskās drošības princips.

— Atbildētāja BK priekšsēdētājam nosūtīja atklātu vēstuli, kuras mērķis bija noteikt, kā ir interpretējamas tiesības, kuras pamatojoties uz Regulu (ES) Nr. 528/2012, reglamentē efektivitātes novērtējumu un aplūkotos produktus. Prasītāja balstījās uz šīs vēstules saturu, kas apstiprināja tiesību skaidrību, un tai bija radusies tiesiska paļāvība saistībā ar vielas apstiprināšanu. Rezultātā ar apstrīdēto aktu ir pārkāpti tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principi.

⁽¹⁾ OV 2019, L 307, 58. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 528/2012 (2012. gada 22. maijs) par biocīdu piedāvāšanu tirgū un lietošanu (OV 2012, L 167, 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/8/EK (1998. gada 16. februāris) par biocīdo produktu laišanu tirgū (OV 1998, L 123, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2020. gada 27. februārī – IR/Komisija

(Lieta T-131/20)

(2020/C 161/57)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: IR (pārstāvji: S. Pappas un A. Pappas, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Nodarbinātības, sociālo lietu un iekļautības ģenerāldirektora lēmumu, kas ir iekļauts attiecīgās par cilvēkresursiem atbildīgās kompetentās personas 2019. gada 2. jūlija elektroniskā pasta vēstulē, ar kuru tika noraidīts Eiropas Profesionālās izglītības attīstības centra (*Cedefop*) lūgums attiecībā uz prasītājas norīkojuma trešo pagarinājumu;
- atcelt iecelējinstīcijas 2020. gada 23. janvāra lēmumu, ar kuru tika noraidīta prasītājas atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam iesniegtā sūdzība;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots pirmstiesas procesa prettiesiskums, jo iecelējinstīcija tajā neesot veikusi apstrīdētā 2019. gada 2. jūlija lēmuma atbilstošu pārskatīšanu.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka esot ticis pieļauts Civildienesta noteikumu 38. panta materiāls un procesuāls pārkāpums.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka esot ticis pārkāpts rūpības pienākuma vispārējs princips, kas ir daļa no tiesībām uz labu pārvaldību, jo neesot tikuši izskatīti visi lietas faktiskie apstākļi un neesot norādīts pamatojums.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka esot tikušas pārkāptas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 33. pantā iekļautās tiesības uz ģimenes aizsardzību.

Prasība, kas celta 2020. gada 28. februārī – NEC *Oncoimmunity*/EASME

(Lieta T-132/20)

(2020/C 161/58)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: NEC Oncoimmunity A/S (Oslo, Norvēģija) (pārstāvji: T. Nordby, R. Bråthen un O. Brouwer, advokāti)

Atbildētāja: Mazo un vidējo uzņēmumu izpildaģentūra (EASME)

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— galvenokārt – atbilstoši LESD 263. pantam:

— atcelt pārsūdzēto lēmumu (2019. gada 16. decembra lēmumu izbeigt prasītājas daļību ar projektu “MEDIVAC (850078)” saistītajā konkursā H2020/EIC/SMEInst-2018-2020-2);

— piespriest atbildētājam atlīdzināt prasītājas izdevumus, kā arī to personu izdevumus, kuras iestātos lietā;

— pakārtoti – atbilstoši LESD 272. pantam:

— atzīt, ka pārsūdzētais lēmums ir pretrunā atbildētājas līgumsaistībām;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt prasītājas izdevumus, kā arī to personu izdevumus, kuras iestātos lietā.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai prasītāja izmanto trīs pamatus attiecībā uz prasījumiem, kas izvirzīti atbilstoši LESD 263. pantam, un vienu pamatu attiecībā uz prasījumiem, kas izvirzīti atbilstoši LESD 272. pantam.

1. Ar pirmo pamatu – pamatojoties uz LESD 263. pantu – tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pieļāvusi tiesību kļūdu un attiecībā uz MVU instrumenta dotāciju ir nepareizi piemērojusi Regulā Nr. 1290/2013⁽¹⁾ noteiktos atbilstības kritērijus.
2. Ar otro pamatu – pamatojoties uz LESD 263. pantu – tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo pārsūdzētajā lēmumā neesot ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips.
3. Ar trešo pamatu – pamatojoties uz LESD 263. pantu – tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā lēmumā nav ievēroti tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības principi.

4. Ar vienīgo pamatu, kas izmantots, pamatojoties uz LESD 272. pantu, tiek apgalvots, ka no pārsūdzētā lēmuma izriet arī tas, ka – galvenokārt piemērojamo tiesību normu interpretācijā konstatētās kļūdas un diskriminējošās prakses dēļ – ir nepareizi interpretētas un nav izpildītas līgumsaistības pret prasītāju.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1290/2013 (2013. gada 11. decembris), ar ko nosaka pētniecības un inovācijas pamatprogrammas “Apvārsnis 2020” (2014.–2020. gads) daļības un rezultātu izplatīšanas noteikumus un atceļ Regulu (EK) Nr. 1906/2006 (OV 2013, L 347, 81. lpp.)

Prasība, kas celta 2020. gada 27. februārī – *Huhtamaki*/Komisija

(Lieta T-134/20)

(2020/C 161/59)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Huhtamaki Sàrl* (*Senningerberg*, Luksemburga) (pārstāvji: M. Struys un F. Pili, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2019. gada 18. decembra lēmumu, pamatojoties uz Regulas (EK) Nr. 1049/2001 (¹) īstenošanas noteikumu 4. pantu, ar ko noraidīts prasītājas 2019. gada 13. novembra atkārtotais pieteikums par piekļuvi dokumentiem atbilstoši šai regulai;
- uzdot Eiropas Komisijai piešķirt prasītājai piekļuvi dažu dokumentu nekonfidencialajām versijām, proti, nodokļu nolēmumu adresātu sarakstam, ko Luksemburga 2014. gada 22. decembrī iesniedza, atbildot uz Komisijas 2013. gada 19. jūnija vēstuli, un kas minēts Komisijas 2019. gada 7. marta lēmumā uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru valsts atbalsta jomā lietā SA.50400 (2019/NN-2) – Luksemburga – iespējamais valsts atbalsts, un Luksemburgas nodokļu administrācijas pieņemtajiem nodokļu nolēmumiem, kurus Eiropas Komisija minējusi Komisijas 2019. gada 7. marta lēmuma 4. un 7. punktā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka attiecībā uz prasītājas lūgumu par piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem ir piemērojama judikatūrā nostiprinātā vispārējā neizpaušanas prezumpcija.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka, pat pieņemot, ka neizpaušanas prezumpcija būtu piemērojama šajā lietā (*quod non*), tas, ka nav nodarīts nekāds kaitējums ar Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo un trešo ievilkumu aizsargātajām interesēm, šo prezumpciju atspēkojot (otrā pamata pirmā daļa). Turklāt prasītāja apgalvo, ka šīs prezumpcijas piemērošana katrā ziņā ir noraidāma, jo pieprasīto dokumentu publiskošanu attaisnojot prevalējoši plašas sabiedrības interešu apsvērumi (otrā pamata otrā daļa).

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija nav ievērojusi LESD 296. pantā noteikto pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī prasītājas tiesības uz labu pārvaldību, kas paredzētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.).

Prasība, kas celta 2020. gada 28. februārī – *Vulkano Research and Development/EUIPO – Ega* (“EGA Master”)

(Lieta T-135/20)

(2020/C 161/60)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Vulkano Research and Development, SL* (Vitoria-Gasteiz, Spānija) (pārstāvji: *V. Wellens* un *C. Schellekens*, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*)

Otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece: *Ega sp. z o.o. sp.k.* (*Starogard Gdański*, Polija)

Informācija par procesu *EUIPO*

Strīdus preču zīmes īpašniece: prasītāja Vispārējā tiesā

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “EGA Master” – Eiropas Savienības preču zīme Nr. 5 835 558

Informācija par procesu *EUIPO*: spēkā neesamības atzīšanas process

Apstrīdētais lēmums: *EUIPO* Apelācijas pirmās padomes 2019. gada 13. decembra lēmums lietā R 1038/2019-1

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu, izņemot saistībā ar konstatējumu, ka apstrīdētā Eiropas Savienības preču zīme ir jāpatur spēkā attiecībā uz 6. klasē ietilpstošajām precēm “parastie metāli un to sakausējumi”;
- piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 2017/1001 8. panta 4. punkta, lasot kopsakarā ar 60. panta 1. punkta c) apakšpunktu, pārkāpums;
 - pamatojuma acīmredzama nenorādīšana apstrīdētajā lēmumā.
-

Prasība, kas celta 2020. gada 2. martā – Ardex/EUIPO – Chen (“ArtiX PAINTS”)**(Lieta T-136/20)**

(2020/C 161/61)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – vācu

Lietas dalībniekiPrasītāja: *Ardex GmbH* (Witten, Vācija) (pārstāvis: *C. Becker*, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otrs procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībnieks: *Lian Chen* (*Seseña Nuevo*, Spānija)**Informācija par procesu EUIPO**

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs: otrs procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībnieks

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “ArtiX PAINTS” reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 16 825 614

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 18. novembra lēmums lietā R 2503/2018-2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO, kā arī otram procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniekam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2018/626 24. pantā paredzēto procesuālo noteikumu pārkāpums;
- Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2018/625 7. panta 1. punktā paredzēto procesuālo noteikumu pārkāpums;
- tiesību tikt uzklausi tam principa pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – Applia/Komisija**(Lieta T-139/20)**

(2020/C 161/62)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībniecesPrasītāja: *Applia – Home Appliance Europe* (*Woluwe-Saint-Lambert*, Beļģija) (pārstāvji: *Y. Desmedt*, *L. Salernitano* un *K. Olsthoorn*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt šādas apstrīdētā tiesību akta daļas: i) VI pielikuma 1. panta b) punktu un 2. panta b) punktu daļā, kurā tajos ir noteikts, ka “IX pielikumā paredzētās verifikācijas procedūras vajadzībām šīs vērtības uzskata par deklarētajām vērtībām”; ii) IX pielikuma [trešās daļas] 2. punkta a) apakšpunktu daļā, kurā ir noteikts, ka “deklarētās vērtības” ir “vērtības, kas tehniskajā dokumentācijā norādītas”; un iii) IX pielikuma [trešās daļas] 2. punkta b) apakšpunktu;
- atcelt IX pielikuma 9. tabulu “Verifikācijas pielaižu” daļā, kurā tā ietver parametrus, kas ir iekļauti VI pielikumā un nav uzskaitīti V pielikumā, proti: “EW, full, EW,½, EW,1/4, EWD, full, EWD,½” un “WW, full, WW,½, WW,1/4, WWD, full, WWD,½”; un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pieteikumā prasītāja lūdz Tiesu atcelt Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2019/2014 ⁽¹⁾.

Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto aktu ir pārkāpts Pamatregulas ⁽²⁾ 3., 12. un 16. pants un ka Komisija ir rīkojusies *ultra vires*, ieviešot nesaskaņotas prasības attiecībā uz tehnisko dokumentāciju, kas piegādātājiem ir jāievada datubāzē, un verifikācijas procedūru, kuru ir pilnvarotas veikt tirgus uzraudzības iestādes.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto tiesību aktu ir pārkāpts tiesiskās drošības princips un vienlīdzīgas attieksmes princips, jo ar to nav paredzēts skaidrs un viennozīmīgs tiesiskais regulējums, kas piegādātājiem padara neiespējamu noteikt to pienākumus attiecībā uz datiem, kas ir jānorāda tehniskajā dokumentācijā; un piemērojamā verifikācijas procedūra, lai novērtētu datu precizitāti.

⁽¹⁾ Komisijas Deleģētā regula (ES) 2019/2014 (2019. gada 11. marts), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1369 papildina attiecībā uz sadzīves veļas mazgāšanas un sadzīves veļas mazgāšanas un žāvēšanas mašīnu energomarķējumu un atceļ Komisijas Deleģēto regulu (ES) Nr. 1061/2010 un Komisijas Direktīvu 96/60/EK (OV 2019, L 315, 29. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1369 (2017. gada 4. jūlijs), ar ko izveido energomarķējuma satvaru un atceļ Direktīvu 2010/30/ES (OV 2017, L 198, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – *Applia*/Komisija

(Lieta T-140/20)

(2020/C 161/63)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Prasītāja: *Applia – Home Appliance Europe* (Woluwe-Saint-Lambert, Beļģija) (pārstāvji: Y. Desmedt, L. Salernitano un K. Olsthoorn, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt šādas apstrīdētā tiesību akta daļas: i) I pielikuma 1. panta 42. punktu, kurā ir sniegta “deklarētās vērtības” definīcija; ii) IX pielikuma otrās daļas 2. punkta a) apakšpunktu daļā, kurā ir noteikts, ka “deklarētās vērtības” ir “vērtības, kas tehniskajā dokumentācijā norādītas”; un iii) X pielikuma otrās daļas 2. punkta a) apakšpunktu;

- atcelt IX pielikuma 9. tabulu “Verifikācijas pielaižu” daļā, kurā tā ietver parametrus, kas ir iekļauti VI pielikumā un nav uzskaitīti V pielikumā, proti: “Kopējā elektrotīkla jaudas efektivitāte η_{TM} ”, “Gaismas plūsmas noturības koeficients (FL un HID)”, “Ilgizturības koeficients (FL un HID)” un “Spektrālās krāsas tīrība”;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pieteikumā prasītāja lūdz Tiesu atcelt Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2019/2015 ⁽¹⁾.

Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto aktu ir pārkāpts Pamatregulas ⁽²⁾ 3., 12. un 16. pants un ka Komisija ir rīkojusies *ultra vires*, ieviešot nesaskaņotas prasības attiecībā uz tehnisko dokumentāciju, kas piegādātājiem ir jāievada datubāzē, un verifikācijas procedūru, kuru ir pilnvarotas veikt tirgus uzraudzības iestādes.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto tiesību aktu ir pārkāpts tiesiskās drošības princips un vienlīdzīgas attieksmes princips, jo ar to nav paredzēts skaidrs un viennozīmīgs tiesiskais regulējums, kas piegādātājiem padara neiespējamu noteikt to pienākumus attiecībā uz datiem, kas ir jānorāda tehniskajā dokumentācijā; un piemērojamā verifikācijas procedūra, lai novērtētu datu precizitāti.

⁽¹⁾ Komisijas Deleģētā regula (ES) 2019/2015 (2019. gada 11. marts), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1369 papildina attiecībā uz gaismas avotu energomarkējumu un atceļ Komisijas Deleģēto regulu (ES) Nr. 874/2012 (OV 2019, L 315, 68. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1369 (2017. gada 4. jūlijs), ar ko izveido energomarkējuma satvaru un atceļ Direktīvu 2010/30/ES (OV 2017, L 198, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – *Applia*/Komisija

(Lieta T-141/20)

(2020/C 161/64)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Prasītāja: *Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Beļģija)* (pārstāvji: Y. Desmedt, L. Salernitano un K. Olsthoorn, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt šādas apstrīdētā tiesību akta daļas: i) IX pielikuma trešās daļas 2. punkta a) apakšpunktu daļā, kurā ir noteikts, ka “deklarētās vērtības” ir “vērtības, kas tehniskajā dokumentācijā norādītas”; un ii) IX pielikuma trešās daļas 2. punkta b) apakšpunktu;
- atcelt IX pielikuma 8. tabulu “Izmērīto parametru verifikācijas pielaižu” daļā, kurā tā ietver parametrus, kas ir iekļauti VI pielikumā un nav uzskaitīti V pielikumā, proti: “E16, E32” un “Eaux”;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pieteikumā prasītāja lūdz Tiesu atcelt Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2019/2016 ⁽¹⁾.

Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto aktu ir pārkāpts Pamatregulas ⁽²⁾ 3., 12. un 16. pants un ka Komisija ir rīkojusies *ultra vires*, ieviešot nesaskaņotas prasības attiecībā uz tehnisko dokumentāciju, kas piegādātājiem ir jāievada datubāzē, un verifikācijas procedūru, kuru ir pilnvarotas veikt tirgus uzraudzības iestādes.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto tiesību aktu ir pārkāpts tiesiskās drošības princips un vienlīdzīgas attieksmes princips, jo ar to nav paredzēts skaidrs un viennozīmīgs tiesiskais regulējums, kas piegādātājiem padara neiespējamu noteikt to pienākumus attiecībā uz datiem, kas ir jānorāda tehniskajā dokumentācijā; un piemērojamā verifikācijas procedūra, lai novērtētu datu precizitāti.

⁽¹⁾ Komisijas Deleģētā regula (ES) 2019/2016 (2019. gada 11. marts), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1369 papildina attiecībā uz aukstumiekārtu energomarķējumu un atceļ Komisijas Deleģēto regulu (ES) Nr. 1060/2010 (OV 2019, L 315, 102. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1369 (2017. gada 4. jūlijs), ar ko izveido energomarķējuma satvaru un atceļ Direktīvu 2010/30/ES (OV 2017, L 198, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2020. gada 26. februārī – *Applia*/Komisija

(Lieta T-142/20)

(2020/C 161/65)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Prasītāja: *Applia* – *Home Appliance Europe* (*Woluwe-Saint-Lambert*, Beļģija) (pārstāvji: *Y. Desmedt*, *L. Salernitano* un *K. Olsthoorn*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi

- atcelt šādas apstrīdētā tiesību akta daļas: i) VI pielikuma 1. panta b) punktu daļā, kurā tajā ir noteikts, ka “šīs vērtības uzskata par deklarētajām vērtībām IX pielikumā paredzētās verifikācijas procedūras vajadzībām”; ii) IX pielikuma trešās daļas 2. punkta a) apakšpunktu daļā, kurā ir noteikts, ka “deklarētās vērtības” ir “vērtības, kas tehniskajā dokumentācijā norādītas”; un iii) IX pielikuma trešās daļas 2. punkta b) apakšpunktu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pieteikumā prasītāja lūdz Tiesu atcelt Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2019/2017 ⁽¹⁾.

Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto aktu ir pārkāpts Pamatregulas ⁽²⁾ 3., 12. un 16. pants un ka Komisija ir rīkojusies *ultra vires*, ieviešot nesaskaņotas prasības attiecībā uz tehnisko dokumentāciju, kas piegādātājiem ir jāievada datubāzē, un verifikācijas procedūru, kuru ir pilnvarotas veikt tirgus uzraudzības iestādes.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto tiesību aktu ir pārkāpts tiesiskās drošības princips un vienlīdzīgas attieksmes princips, jo ar to nav paredzēts skaidrs un viennozīmīgs tiesiskais regulējums, kas piegādātājiem padara neiespējamu noteikt to pienākumus attiecībā uz datiem, kas ir jānorāda tehniskajā dokumentācijā; un piemērojamā verifikācijas procedūra, lai novērtētu datu precizitāti.

- (¹) Komisijas Deleģētā regula (ES) 2019/2017 (2019. gada 11. marts), ar ko attiecībā uz sadzīves trauku mazgāšanas mašīnu energomarķējumu papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1369 un atceļ Komisijas Deleģēto regulu (ES) Nr. 1059/2010 (OV 2019, L 315, 134. lpp.).
- (²) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1369 (2017. gada 4. jūlijs), ar ko izveido energomarķējuma satvaru un atceļ Direktīvu 2010/30/ES (OV 2017, L 198, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2020. gada 5. martā – Guangxi Xin Fu Yuan/Komisija

(Lieta T-144/20)

(2020/C 161/66)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Guangxi Xin Fu Yuan Co. Ltd (Bobai, Ķīna)* (pārstāvji: *J. Cornelis* un *T. Zuber*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2019/2131 (2019. gada 28. novembris), ar kuru groza Īstenošanas regulu (ES) 2019/1198, ar ko pēc termiņbeigu pārskatīšanas, kura veikta, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/1036 11. panta 2. punktu, nosaka galīgu antidempinga maksājumu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes keramikas galda piederumu un virtuves piederumu importam;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis ("pamatregula"), 13. panta 3. punktu saistībā ar 5. panta 10. un 11. punktu, skatītu kopā ar PTO Antidempinga nolīguma 6.1., 6.2. un 12.1. pantu, nediskriminācijas principu un tiesiskās palāvības aizsardzības principu, neiekļaujot prasītāju izsmēlošajā attiecīgo eksportētāju sarakstā regulā, ar kuru ir uzsākta pretapiešanas izmeklēšana, un pēc tam izmeklēšanu paplašinot tiktāl, ka tā aptver arī prasītāju.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisijai neesot likumīga pamata iekļaut prasītāju apstrīdētajā regulā, jo pamatregulas 13. panta 3. punkts neattiecoties uz pretapiešanas pasākumu noteikšanu, pamatojoties tikai uz apiešanas risku, un turklāt tas prasot visu attiecīgā importa iepriekšēju reģistrāciju. Turklāt Komisijas izklāstītie argumenti esot neloģiski, nepamatoti un tajos netiekot ņemti vērā būtiski pierādījumi un tādējādi tie esot acīmredzama kļūda vērtējumā.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija neesot ievērojusi prasītājas tiesības uz aizstāvību un pārkāpusi nediskriminācijas principu, savu galīgo lēmumu balstot uz diviem jauniem faktiskiem elementiem, par kuriem prasītājai neesot bijusi iespēja izteikties pārskatīšanas izmeklēšanas laikā.

ISSN 1977-0952 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5201 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības
Publikāciju birojs
L-2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV